

MAKTUB

PAULO COELHO

ATENȚIE :

Acest text este distribuit gratuit prin intermediul paginii oficiale a lui Paulo Coelho. Nu poate fi publicat sub nici o altă formă. Autorul deține toate drepturile de autor asupra manuscrisului în cauză.

“Maktub” înseamnă “Așa a fost scris.” Arabii cred că “așa a fost scris” nu ar fi o traducere prea bună, pentru că, deși totul deja a fost scris, Dumnezeu are compasiune și a scris totul doar pentru a ne ajuta. Călătorul este la New York. Este în întârziere la o întâlnire, și când pleacă de la hotel își dă seama că mașina sa a fost mutată de poliție. Ajunge târziu la întâlnire, prânzul durează mai mult decât ar fi fost necesar, și el se gândește la amenda pe care trebuie să o plătească. O să fie o avere. Pe neașteptate, își amintește de bancnota pe care o găsisese pe stradă cu o zi în urmă, și vede o oarecare ciudată legătură cu ce i se întâmplase dimineață.

“Cine știe, poate că am găsit banii aceia înainte ca persoana care ar fi trebuit să-i găsească să fi avut posibilitatea. Poate am mutat bancnota din calea cuiva care într-adevăr avea nevoie. Cine știe dacă nu am intervenit în ce a fost scris!

Simte nevoia să se elibereze de bancnotă, și în acel moment vede un cerșetor așezat pe trotuar. Îi dă rapid bancnota, și simte că a readus un echilibru lucrurilor. “Așteaptă o clipă,” spune cerșetorul. “Nu caut ajutor. Eu sînt poet și vreau să-ți citesc o poezie în schimb.” “.....mda, alege una scurtă, pentru că mă grăbesc”. Cerșetorul răspunde “dacă ești încă viu, este pentru că nu ai ajuns încă acolo unde ar trebui să fii.”

Gîndeste-te la larvă. Își petrece cea mai mare parte a vieții pe pămînt, invidioasă pe păsări și supărată pe destinul și înfățișarea ei. “Eu sînt creatura care place cel mai puțin din toate”, gîndește. Într-o zi, Mama Natură îi cere larvei să pregătească o gogoasă. Larva e mirată – nu a mai făcut niciodată pînă acum o gogoasă. Înțelege că își construiește propriul mormînt și se pregătește să moară. Chiar dacă a fost nefericită cu viața pe care a trăit-o pînă în acel moment, se plînge către Dumnezeu: “Cînd de abia mă obișnuisem cu viața mea, Doamne, îmi iei și puținul care-l am.” În disperare se închide în gogoasă și așteaptă sfîrșitul.

După cîteva zile se trezește transformată într-un fluture superb. Acum este în stare să zboare către cer, și este foarte admirată.

E surprinsă de semnificația vieții și de semnalele lui Dumnezeu.

Un străin se întâlnește cu Părintele Stareț al mănăstirii din Sceta.

„Vreau să-mi îndrept viața”, spuse. „Dar nu mă pot reține să am gânduri păcătoase.” Părintele observă că afară vântul sufla tare și spuse străinului:

„E foarte cald aici. Mă întreb dacă nu ai putea strânge un pic din vântul de afară și să-l aduci înăuntru să răcorească un pic încăperea.”

„E imposibil”, răspunse străinul.

„E imposibil și să ne abținem de la a gândi lucruri care-L supără pe Dumnezeu”, răspunse călugărul.

„Dar dacă știi cum să spui nu tentațiilor, nu-ți vor face nici un rău”.

Spune maestrul: „Dacă trebuie să iei o decizie, e mai bine să o faci și să te porți ca atare. Nu poți ști dinainte consecințele. Arta divinației a fost dezvoltată pentru a sfătui oamenii, nu pentru a prezice viitorul. Oferă sfaturi bune, dar slabe profeții. Într-una din rugăciunile învățate de la Iisus, se spune: „Facă-se voia Ta”. Când voia Lui provoacă o problemă, ne dă și soluția. Dacă arta divinației ar fi fost în stare să prezică viitorul, toți ghicitorii ar fi fost sănătoși, căsătoriți și fericiți.”

Discipolul se apropie de maestrul său: „De ani de zile sînt în căutarea iluminării”, spuse. „Simt că sînt aproape să o ating. Am nevoie să știu care e pasul următor”. „Cum te întreții?” „întrebă maestrul. „Nu am învățat încă să fiu autonom; mă ajută părinții. Dar asta e doar un detaliu.” „Pasul următor pe care trebuie să-l faci e să te uiți direct la soare timp de jumătate de minut”, spuse maestrul. Discipolul îi urmă sfatul, ascultător. După ce trecură treizeci de secunde maestrul îi ceru să-i descrie ce avea împrejur.

„Nu reușesc să văd. Soarele m-a orbit”, spuse discipolul.

„Un om care caută doar lumina, evitînd propriile responsabilități, nu va găsi niciodată iluminarea. Și unul care se uită fix doar la soare va orbi,” fu comentariul maestrului.

Un om se plimba printr-o vale din Pirinei, cînd întâlnește un cioban bătrîn.

Acesta își împărți hrana cu el, și stătură împreună vreme îndelungată, vorbind despre viață. Omul spunea că, dacă se crede în Dumnezeu, trebuie acceptată și ideea că nu sîntem liberi, din moment ce Dumnezeu guvernează fiecare pas. Ca răspuns, ciobanul îl duse într-o vale largă unde se putea asculta – cu o claritate absolută – ecoul fiecărui sunet.

„Viața este ca aceste stînci și destinul e strigătul pe care fiecare din noi îl scoate”, spuse ciobanul.

„Ceea ce facem va fi înălțat la inima Lui, și se va întoarce la noi în aceeași formă. Dumnezeu acționează ca ecou al acțiunilor noastre.”

Maestrul spuse: “Cînd simțim că a venit momentul schimbării, începem - inconștient- să derulăm filmul de la capăt, pentru a revedea fiecare înfrîngere suferită pînă atunci . Și, cu siguranță, cu cît creștem, numărul momentelor dificile crește. Dar, în același timp, experiența ne dă acțiunile cele mai bune pentru a depăși acele înfrîngeri, și pentru a găsi calea care ne permite să mergem înainte. Trebuie să derulăm și al doilea film din arhiva noastră mentală. Dacă privim doar pelicula înfrîngerilor noastre, rămînem paralizați. Dacă privim doar pe cel al succeselor, sfîrșim prin a crede că sîntem mai înțelepți decît sîntem în realitate. Avem nevoie de ambele benzi.”

Discipolul spuse maestrului său: “Am petrecut mare parte a zilei gîndind ce nu ar fi trebuit să gîndesc, dorindu-mi ce nu ar fi trebuit să-mi doresc și făcînd planuri ce nu ar fi trebuit făcute.” Maestrul îl invită pe discipol să facă o plimbare în pădurea din spatele casei.

De-a lungul drumului îi arată o plantă și ceru discipolului să-i spună dacă îi știe numele.

“Belladonna” (femeie frumoasă), spuse discipolul. “Poate ucide pe oricine îi mănîncă frunzele.” ” Dar nu poate ucide pe nimeni care doar o admiră”, spuse maestrul.

”La fel, dorințele negative nu pot face rău atîta timp cît nu te lași sedus.”

Între Franța și Spania există un lanț muntos. Într-unul din acei munți este un sat care se cheama Argeles, și în sat este o colină care duce spre o vale. În fiecare după amiază, un bătrîn urcă și coboară acea colină. Cînd călătorul merse la Argeles pentru prima dată, nu știa. La a doua sa vizită în sat, observă că a traversat poteca cu același om. Și de fiecare dată cînd se întorcea observa omul mai cu atenție – veșmintele lui, basca, bastonul lui, ochelarii. De fiecare dată cînd se gîndește la sat, se gîndește și la acel bătrîn – chiar dacă acela nu e conștient de asta. O singură dată călătorul îi vorbise bătrînului. În glumă îl întrebă: “Crezi că Dumnezeu trăiește în munții ăștia frumoși care ne înconjoară?”

“Dumnezeu trăiește”, spuse bătrînul, “ în acele locuri unde I se permite să intre.”

Într-o seară maestrul se adună cu discipolii și le ceru să facă un foc ca să stea de vorbă împreună.”Călătoria spirituală e ca un foc care arde în fața noastră,” spuse. “Un om care vrea să aprindă focul trebuie să suporte fumul care-i îngreunează respirația și-l face să lăcrimeze. Așa e redescoperită credința lui. Oricum, odată ce focul a fost aprins din nou, fumul dispare, iar flăcările luminează toate lucrurile din jurul lor – dîndu-le căldură și liniște.”

“Dar dacă altcineva aprinde focul pentru el?” întrebă unul din discipoli. ”Și dacă cineva ne ajută să evităm fumul ? “

“Dacă cineva face asta, este un fals maestru. Un maestru în stare să ducă focul oriunde dorește și să-l stingă de câte ori are chef. Și, din moment ce nu a învățat pe nimeni să aprindă focul, e ca și cum i-ar lasă pe toți în întuneric.”

“Cînd pășești cu hotărîre de-a lungul drumului tău, vei găsi o poartă cu o frază scrisă deasupra,” spune maestrul. “Întoarce-te la mine și spune-mi ce zice acea frază. Discipolul se dăruiește căutării trup și suflet, și într-o zi întâlnește din întâmplare acea poartă și atunci se întoarce la maestru.

“Fraza scrisă era ‘ASTA E IMPOSIBIL ‘”, spune el. “Era scris pe un zid sau pe o poartă?” întreabă maestrul.

“Pe o poartă,” răspunde.

“Bine, atunci, pune mîna pe clanță și deschide-o.” Discipolul se supuse. Din moment ce fraza era scrisă e o poartă, ea se deschise ca orice poartă normală. Cu poarta complet deschisă el nu mai putea vedea fraza – și merse înainte.

Spune maestrul: “Închide ochii. Sau chiar cu ochii deschiși, imaginează-ți următoarea scenă: un stol de păsări în zbor. Acum spune-mi câte păsări reușești să vezi: cinci? unsprezece? șaisprezece?” “Indiferent care ar fi răspunsul – și e greu ca cineva să pretindă că știe câte păsări a reușit să vadă – un lucru devine mai mult decît clar în acest mic experiment. Poți imagina stolul de păsări, dar numărul lor e dincolo de controlul tău. Și totuși scena era curată, bine definită, exactă. Trebuie să existe un răspuns la întrebare. Cine a hotărît câte păsări ar fi trebuit să apară în scena imaginată ? Nu tu.”

Un om se hotărî să facă o vizită unui pustnic care, după cum i se spusese, trăia nu departe de mănăstirea Sceta. După ce merse cale lungă prin deșert, găsi în sfîrșit călugărul. “Am nevoie să știu care e primul pas care trebuie făcut pe drumul spiritual,” spuse. Pustnicul duse omul la o fîntînă mică și-i spuse să se privească în apă. Omul încercă să o facă, dar de abia ce încercă, pustnicul aruncă pietricele în apă, agitîndu-i suprafața. “Nu o să-mi pot vedea chipul dacă o să continui să arunci pietrele alea,” spuse omul. “Așa cum e imposibil pentru un om să-și vadă chipul în ape mișcate, la fel e imposibil să-l cauți pe Dumnezeu dacă mintea ți-e neliniștită de căutare,” spuse călugărul.

“Acesta e primul pas!”

În perioada în care călătorul practica meditația Zen , într-o zi maestrul său merse în dojo (locul unde se reunesc discipolii), și se întoarse cu un bețișor de bambus. Unii din elevi lui – cei care nu reușiseră să se concentreze bine – ridicară mîna. Maestrul se apropie de fiecare și dădu câte trei lovituri cu bețișorul pe fiecare umăr. Cînd novicele văzu aceasta pentru întîia oară, o consideră un gest medieval. Mai tîrziu, înțelese că

deseori e necesar să transferăm suferința spirituală în cea fizică pentru a înțelege răul pe care-l creează. Pe drumul către Santiago, învățase un exercițiu care consta în tăierea pielii degetului mare cu unghia arătătorului ori de câte ori avea gânduri critice despre sine. Teribilele consecințe ale gândurilor negative sînt simțite cu mult timp după. Dar permițînd unor asemenea gânduri să se manifeste ca durere fizică, sîntem în stare să înțelegem răul pe care-l cauzează. Și atunci sîntem în stare să le alungăm.

Un pacient de 32 de ani îl întâlnește pe terapeutul Richard Crowle .
“Nu reușesc să mă las de obiceiul de a-mi suge degetul mare,” se lamentă.
“Nu-ți face mari probleme din cauza asta, “ îi spuse Crowley. “Dar încearcă să sugi un alt deget în fiecare zi.” Pacientul încearcă să facă întocmai cum i s-a spus. Și de fiecare dată cînd îndrepta mîna spre gură, trebuia să facă o alegere conștientă pentru a alege care deget trebuia să fie subiectul atenției sale în acea zi. Înainte de sfîrșitul acelei săptămîni, obiceiul era vindecat. “Cînd un viciu devine obișnuiță, e greu de controlat,” spune Richard Crowley. “Dar cînd ni se cere să dezvoltăm noi atitudini, să luăm decizii noi și să facem alegeri noi, devenim conștienți că nu se merită”.

În Roma antică, niște prezicătoare cunoscute ca Sibile scriseră nouă cărți care ar fi prezis viitorul imperiului Roman. Duseră cărțile la Tiberiu.
“Cît costă ?” întrebă împăratul roman. “O sută de monezi de aur,” răspunseră Sibilele. Tiberiu mînios le alungă din fața ochilor. Sibilele arseră trei dintre cărțile lor și se întoarseră la Tiberiu.
“Costă tot o sută de monezi de aur,” îi spuseră lui Tiberiu. El rîse și le refuză: “De ce ar trebui să plătesc șase cărți la fel cît costau nouă?” Sibilele arseră încă trei cărți și se întoarseră cu cele trei rămase. “Prețul este tot o sută de monezi de aur,” spuseră. Tiberiu, măcinat de curiozitate, decise să plătească. Dar nu fu în stare să citească decît o parte a viitorului imperiului său.

Spune maestrul: “ E important în viață să accepți cînd ți se oferă ocazia.”

Doi rabini făceau tot posibilul să dea un confort spiritual evreilor din Germania nazistă. Timp de doi ani, terorizați în mod insuportabil, reușesc să scape de persecutori și să-și îndeplinească funcțiile religioase în diverse comunități. Într-un sfîrșit sînt luați prizonieri. Unul dintre rabini, terorizat de ce i s-ar putea întîmpla, se roagă încontinuu. Celălalt, în schimb, își petrece toată ziua dormind. “De ce te porți așa?” întreabă rabinul speriat. “Pentru a-mi păstra forțele. Știu că voi avea nevoie ca să pot merge înainte,” spuse celălalt.

“Mi-a fost frică pînă în momentul în care am fost prinși. Acum sînt prizonier, ce bine mi-ar putea face frica de ce mi s-ar putea întîmpla? Momentul de frică s-a terminat; acum este momentul pentru speranță.”

Spune maestrul: “Decizie. Acest ceva pentru care lumea a fost suspicioasă vreme îndelungată. Cîte sînt lucrurile pe care sîntem incapabili să le facem din lipsă de hotărîre, și cîte pentru că sînt riscante? Un exemplu de lucru greșit interpretat ca “lipsă de hotărîre”:

a vorbi cu necunoscuții. Fie o conversație, un simplu contact sau un salut, foarte rar vorbim cu necunoscuții. Și spunem întotdeauna că e mai bine așa. În acest fel sfîrșim prin a nu fi de ajutor și a nu fi ajutați de Viață. Distanța ne face să părem importanți și siguri de noi înșine. Dar, de fapt, nu permitem ca vocile îngerilor noștri să se manifeste prin cuvintele celorlalți

---

Un pustnic bătrîn fu invitat la curtea celui mai puternic rege al acelor vremuri.

“Invidiez un om sfînt care se poate mulțumi cu atît de puțin,” spuse regele. “Eu invidiez pe Maiestatea Voastră, care se poate mulțumi chiar și cu mult mai puțin decît am eu,” răspuse pustnicul.

“Ce vrei să spui? Întreagă țara aceasta îmi aparține,” spuse regele jignit. “Exact,” spuse călugărul. “Eu am muzica sferelor celeste, am rîurile și munții din toată lumea. Am luna și soarele, pentru că eu îl am pe Dumnezeu în inima mea. Maiestatea Voastră, însă, nu aveți decît regatul”.

“Hai să mergem pe muntele unde locuiește Dumnezeu,” spuse un cavaler unui prieten de al său. “Vreau să dovedesc că tot ce știe El să facă e să ne ceară să facem ceva, în timp ce nu face nimic pentru a ne ușura de responsabilități.” “Bine, voi merge pentru a-mi demonstra credința,” spuse celălalt. Ajunseră noaptea în vîrfurile muntelui - și auziră o voce din întuneric: “Încărcați pietre pe caii voștri .”

“Vezi?!“ spuse primul cavaler. “După așa un urcuș, vrea să ne facă să mai și cărăm așa o greutate. Nu o să-l ascult!” Al doilea făcu întocmai cum i s-a poruncit. Cînd ajunseră la poalele muntelui, era în zori și primele raze de soare străluceau pe pietrele pe care cavalerul credincios le luase: erau diamante adevărate.

Spune maestrul: “Hotărîrile lui Dumnezeu sînt misterioase, dar sînt întotdeauna în favoarea noastră.”

Spune maestrul: “Dragul meu, trebuie să îți spun ceva ce poate nu știi. Mă gîndeam cum să fac vestea asta mai ușor de primit – cum să o pictez în culori mai vivace, să adaug la acestea promisiunea Paradisului, viziuni ale Absolutului, să-ți dau explicații ezoterice – dar nu merge. Respiră adînc și pregătește-te. Trebuie să fii tare și te asigur că sînt absolut sigur de ce îți

spun acum. Este o predicție infailibilă, fără nici o îndoială. Este următoarea 'tu vei muri.' S-ar putea să fie mâine sau peste cincisprezece ani, dar – mai devreme sau mai târziu – vei muri. Chiar dacă nu ai vrea. Chiar dacă ai alte planuri. Gîndește cu grijă ce vei face azi. Și mâine. Și pentru tot restul vieții tale.”

Un explorator, un om alb, nerăbdător să ajungă la destinația sa din inima Africii, promise hamalilor o plată suplimentară dacă mențin un ritm mai alert. Pentru câteva zile merșeră mai repede. Într-o zi, însă, pe neașteptate, puseră jos bagajele și se așezară pe pământ. Nu avea importanță câți bani le erau oferiți, refuzau să mai meargă. Când, într-un final, exploratorul întrebă de ce se comportă astfel, îi dădură următorul răspuns: “Ne mișcam atât de repede încît nu mai știm ce facem. Acum trebuie să așteptăm ca sufletele noastre să ne ajungă din urmă.”

Sfînta Fecioară cu pruncul Isus în brațe, coborî pe pământ pentru a vizita o mănăstire. Cu bucurie, călugării se așezară în rînd pentru a-i aduce omagiul: unul dintre ei recită o poezie, altul Îi arată câteva miniaturi pe teme biblice, un altul recită numele tuturor sfinților. Ultimul era un părinte umil care nu avusese posibilitatea să învețe de la înțelepții acelei perioade. Părinții lui erau oameni simpli care lucrau într-un circ ambulant. Când veni rîndul său, călugării voiau să pună capăt omagiului crezînd că el le va strica imaginea. Dar el voia să-și arate iubirea pentru Sfînta Fecioară. Stingher, scoase câteva portocale din buzunar și începu să le arunce în aer – așa cum îl învățaseră părinții lui la circ. Doar atunci Isus zîmbi și bătu din palme. Și călugărul cel umil fu singurul îmbrățișat de Sfînta Fecioară care i-a și permis să țină pe Fiul său în brațe pentru puțină vreme.

Nu încerca întotdeauna să fii coerent. La urma urmei Sfîntul Pavel a spus “Înțelepciunea lumii e nebunie în ochii lui Dumnezeu”. Să fii coerent e ca și cum ți-ai pune o cravată care se asortează cu ciorapii. Înseamnă să ai mâine aceleași opinii pe care cineva le are astăzi. Și mișcarea planetelor? Unde e? Așa cum nu faci rău altora, schimbă-ți părerea din cînd în cînd. Ai curajul să te contrazici pe tine însuși fără să te simți stînjinit. Este un drept al tău. Nu contează ce cred alții – pentru că așa văd ei lucrurile, în orice caz. Așa că fii calm. Lasă universul să meargă înainte. Descoperă bucuria de a te surprinde pe tine însuși. “Dumnezeu alege lucrurile bune de pe pământ pentru a-i stînjiți pe înțelepți” spunea Sf. Pavel.

Spune maestrul: ”Astăzi e o zi frumoasă pentru a face ceva ieșit din comun. Am putea, de exemplu, să dansăm pe stradă în timp ce ne îndreptăm spre serviciu. Să privim în ochi un necunoscut și să vorbim de

iubire la prima vedere. Să-i dăm șefului o idee care ar putea părea ridicolă, o idee pe care nu am mai menționat-o vreodată înainte.

Războinicii luminii își permit astfel de zile.

Astăzi am putea plînge pentru vechi nedreptăți greu de acceptat.

Am putea da un telefon cuiva căruia am jurat să nu îi mai vorbim niciodată (dar de la care așteptăm să găsim un mesaj pe robotul telefonului).

Azi ar putea fi considerată o zi care nu face parte din scenariul pe care îl scriem în fiecare zi.

Astăzi orice vină va fi permisă și iertată.

Astăzi este o zi în care să ne bucurăm de viață.

Omul de știință Roger Penrose se plimba cu câțiva amici și discutau aprins. Se opriră din discuții doar pentru a traversa strada.

“Îmi amintesc că în timp ce traversam strada îmi venise o idee incredibilă”, spuse Penrose. “Dar nici nu ajunsese bine în partea cealaltă și am reluat discuția de unde rămăsese, nu am mai reușit să-mi amintesc ce gândisem doar cu puține secunde înainte.”

Mai târziu, după amiază, Penrose începu să se simtă euforic.

“Aveam senzația că ceva se revelase în mine,” spuse.

Hotărî să reconstituie fiecare minut al acelei zile și – când își aminti momentul în care traversa strada – ideea i se întoarse în minte. De data asta o scrisese. Era teoria găurilor negre, o teorie revoluționară în fizica modernă. Și i s-a întors în minte pentru că Penrose a fost în stare să recheme liniștea în care cădem întotdeauna când traversăm o stradă.

Sfântul Anton trăia în deșert când se apropie de el un tînăr. “Părinte, am vîndut tot ce aveam și cîștigul l-am dat săracilor. Am păstrat doar cîteva lucruri care mi-ar putea ajuta să supraviețuiesc aici. Aș vrea ca tu să îmi arăți calea spre purificare.”

Sfîntul Anton îi ceru tînărului să vîndă puținele lucruri păstrate și cu banii să cumpere carne din oraș, iar pe drumul de întoarcere, să o lege în jurul trupului.

Tînărul făcu întocmai cum fusese instruit. În timp ce se întorcea a fost atacat de cîini și de vulturi care voiau carnea. ”M-am întors,” spuse tînărul arătînd părintelui trupul său rănit și veșmintele zdrențuite.

“Cei care apucă într-o nouă direcție dar vor să păstreze ceva din vechia lor viață, sfîrșesc prin a fi sfîșiați de propriul trecut”, spuse Sfîntul.

Spune maestrul: “Folosește-te de fiecare binecuvîntare pe care Dumnezeu ți-a dat-o astăzi.

O binecuvîntare nu poate fi păstrată. Nu există nici o bancă unde putem depozita binecuvîntările primite și să le folosim cînd vedem o ocazie.

Dacă nu le folosești, sînt iremediabil pierdute.

Dumnezeu știe că noi sîntem artiști creativi cînd intră în viețile noastre.

Într-o zi ne dă lut să sculptăm, în alta pensule și pînze sau un creion.
Dar noi nu știm să folosim lutul pentru a picta sau creionul ca să sculptăm.
Fiecare zi are miracolul său.
Acceptă binecuvîntările, lucrează și creează micile tale opere astăzi.
Mîine vei primi altele.”

Mănăstirea de pe malul râului Piedra este înconjurată de o vegetație splendidă - este o adevărată oază în mijlocul cîmpurilor sterpe din acea zonă a Spaniei. Acolo micul râu devine un curent magnific și se împarte într-o mulțime de cascade.

Călătorul se plimba prin împrejurimi ascultînd muzica apelor. Pe neașteptate o grotă din spatele unei cascade îi atrage atenția. Studiază pietrele roase de vreme și studiază cu atenție formele plăcute create cu răbdare de natură. Și găsește un vers al lui R. Tagore scris pe o placă: “Nu un ciocan a făcut pietrele atît de perfecte, ci apa – cu dulceața sa, cu dansul și sunetul său.”

Acolo unde forța poate doar să distrugă, delicatețea poate sculpta.

Spune maestrul: “Multe persoane se tem de fericire. Pentru ca astfel de persoane să fie fericite în viață înseamnă să schimbe multe din obiceiurile lor – să-și piardă simțul identității lor. Deseori avem rezerve față de lucrurile bune care ni se întîmplă. Nu le acceptăm, pentru că ne-ar face să ne simțim datori față de Dumnezeu.

Gîndim: ”Mai bine să nu bem din cupa fericirii pentru că atunci cînd va fi goală vom suferi cumplit”

Din cauza acestei frici de a ne micșora nu reușim să creștem.

Din cauza fricii de plîns nu avem curaj să rîdem.”

Într-o după amiază, la mănăstirea Sceta, un călugăr jigni pe un altul. Starețul mănăstirii, Fratele Sisois, ceru călugărului jignit să-l ierte pe agresorul său. “Nu pot să o fac”, răspunse călugărul. “El a fost cel care a jignit, el este cel care trebuie să plătească.”

În acel moment Fratele Sisois înălță brațele spre cer și începu să se roage: ”Doamne Isuse nu mai avem nevoie de tine. Acum sîntem în stare să pedepsim agresorul pentru jignirile sale. Acum sîntem în stare să ținem răzburarea în mîinile noastre, sîntem în stare să ne comportăm ca Bine și Rău. Așadar, Tu ne poți lăsa singuri, și nu va fi nici o problemă.”

Rușinîndu-se, călugărul iertă imediat pe celălalt frate.

Un discipol spuse: “Toți maeștrii spun că numai prin căutarea solitară se poate găsi comoara spirituală. Atunci de ce sîntem toți împreună?”

“Sînteți toți uniți pentru că pădurea este întotdeauna mai puternică decît un copac solitar,” răspunse maestrul. “Pădurea păstrează umiditatea, rezistă la furtuni și ajută pămîntul să fie fertil. Dar ceea ce face un copac să fie

puternic sînt rădăcinile lui. Dar rădăcinile unei plante nu pot ajuta altă plantă să crească. A fi uniți pentru același scop înseamnă a permite fiecărei persoane să crească în felul său, și acela este drumul celor care doresc să fie aproape de Dumnezeu.”

Cînd călătorul avea 10 ani, mama sa insistă să facă un curs de educație fizică. Una din activitățile cerute era să sară de pe un pod într-un rîu. La începutul cursului era paralizat de frică. În fiecare zi rămînea ultimul în rînd și suferea de fiecare dată cînd cineva dinainte făcea saltul – pentru că se apropia din ce în ce mai mult rîndul lui.

Într-o zi, instructorul, observînd frica lui – îl puse să sară primul. Cu toate că era încă înspăimîntat, totul a fost atît de rapid că frica a fost înlocuită de curaj.

Spune maestrul: “Deseori avem nevoie să ne acordăm timp. Dar sînt ocazii în care trebuie să ne suflecăm mînele și să rezolvăm situația. În acele cazuri nu e nimic mai rău decît amînarea.”

Într-o dimineață Budha stătea între discipolii săi cînd un om se apropie de grupul lor. “Există Dumnezeu?” întrebă.

“Da, Dumnezeu există” răspunse Budha.

După prînz veni un alt om. “Există Dumnezeu?” întrebă. “Nu, Dumnezeu nu există”, răspunse Budha. Pe înserat, un al treilea om îi adresă aceeași întrebare și răspunsul fu: “Trebuie să hotărâști singur”.

“Maestre, asta e absurd”, spuse unul din discipoli.

“Cum poți da trei răspunsuri diferite la aceeași întrebare?” “Pentru că erau trei persoane diferite”, răspunse Iluminatul. “Și fiecare persoană se apropie de Dumnezeu în felul său: unii cu certitudine, alții cu negocieri și alții cu îndoieli.”

Noi toți vedem că trebuie să îndeplinim anumite acțiuni, să facem anumite lucruri, să rezolvăm probleme, să fim disponibili pentru ceilalți. Încercăm tot timpul să planificăm ceva, să concludem ceva, să descoperim un al treilea “ceva”. Nu este nimic greșit în toate astea – pînă la urmă așa construim și modificăm lumea.

Dar și actul Adorației face parte din viață. Pentru a ne opri din cînd în cînd, pentru a fugi de noi înșine și să rămînem în liniște în fața Universului.

Pentru a îngenunchia, trup și suflet. Fără să cerem nimic, fără să mulțumim pentru ceva.

Doar pentru a simți căldura iubirii care ne înconjoară. În acele momente se pot dezlănțui lacrimi neașteptate – lacrimi nici de bucurie, nici de tristețe.

E un dar.

Lacrimile purifică sufletul tău.

Spune maestrul: ”Dacă trebuie să plîngi, plîngi ca un copil. Odată ai fost copil și unul din primele lucruri învățate în viață a fost să plîngi, pentru că plînsul face parte din viață. Nu uita să fii liber și că nu e rușinos să îți arăți emoțiile. Urlă, sughiță puternic, fă cît zgomot vrei. Pentru că așa plîng copiii și ei cunosc modul cel mai rapid de a-și alina inimile.

Ai observat vreodată cum se opresc copiii din plîns?

Se opresc pentru că ceva le distrage atenția. Ceva îi cheamă spre aventura următoare.

Copiii se opresc din plîns rapid.

Și așa va fi pentru tine.

Dar numai dacă reușești să plîngi ca un copil.

Călătorul era la prînz cu o prietenă, avocat din Fort Lauderdale. Un individ pilit la masa vecină insista să vorbească în timpul prînzului.

La un moment dat, amica ceru bețivului să se calmeze. Dar el spuse:

“De ce? vorbesc despre iubire într-un mod în care o persoană trează nu ar face-o niciodată. Sînt fericit și încerc să comunic cu necunoscuți. Ce e rău?”

“Nu e momentul potrivit”, spuse ea.

“Înseamnă că există doar anumite momente care sînt potrivite pentru a ne arăta bucuria?”

Cu asta, bețivul a fost invitat să vină la masa lor.

Spune maestrul: ”Trebuie să avem grijă de corpul nostru. Este templul Sfîntului Duh și merită respectul și afecțiunea noastră. Trebuie să folosim în modul cel mai bun trupul nostru. Trebuie să luptăm pentru visele noastre și să concentrăm eforturile noastre pentru acel sfîrșit. Dar nu trebuie să uităm niciodată că viața este făcută din mici plăceri. Au fost puse aici pentru a ne încuraja, pentru a ne asista în căutarea noastră și pentru a ne aduce momente de pauză în băcăliile cotidiene.

Nu e un păcat să fim fericiți. Nu e nimic greșit în asta – din cînd în cînd – să încălcăm regulile privind dieta, somnul și fericirea.

Nu te critica dacă – o dată, din cînd în cînd - pierzi timpul cu lucruri mărunte. Acestea sînt micile plăceri care ne stimulează.”

Pianistul Rubinstein era în întîrziere la un prînz la un restaurant de primă clasă din New York. Prietenii săi începuseră să se îngrijoreze, dar Rubinstein, într-un tîrziu ajunsese, cu o blondă spectaculoasă, avînd o treime din vîrsta lui.

Cunoscut pentru zgîrcenie, își surprinse prietenii comandînd entrée-ul cel mai scump, vinul cel mai rar și mai sofisticat. Cînd se termină, plăti nota cu un zîmbet.

“Văd că sînteți toți surprinși”, spuse Rubinstein.

“Dar azi am fost la avocatul meu pentru a-mi pregăti testamentul. Am lăsat o sumă frumoasă fiicei mele și rudelor mele și am făcut donații generoase asociațiilor de caritate. Dar pe neașteptate am realizat că eu nu eram inclus în testament, totul rămânea celorlalți.

Așa am hotărât să mă tratez cu mare generozitate.”

În timp ce maestrul călătorea pentru a duce cuvântul lui Dumnezeu, casa în care trăia împreună cu discipolii săi a luat foc.

“Ne-a încredințat casa și nu am fost în stare să ne ocupăm de ea”, spuse unul din discipoli. Imediat începură să o reconstruiască pe ceea ce mai rămăsese după incendiu, dar maestrul se întoarse mai devreme decât era prevăzut și văzu ce făceau.

“Se vede că lucrurile se îmbunătățesc: o casă nouă”, spuse fericit. Unul din discipoli, rușinat îi spuse ce se întâmplase; locul în care trăiau toți fusese mistuit de flăcări. “Nu înțeleg,” spuse maestrul. “Ce văd sînt oameni cu încredere în viață, care încep un nou capitol. Cei care au pierdut tot ce aveau stau mai bine ca ceilalți, pentru că din acel moment înainte lucrurile nu pot decât să se îmbunătățească.”

Spune maestrul: ” De călătorești pe calea visurilor tale să-i fii fidel. Nu lăsa deschisă o poartă spre a fi folosită ca scuză, ca: ”mda, nu e întocmai ce voiam”. Acolo sînt semințele înfrîngerii. Parcurge drumul tău. Chiar dacă pașii îți sînt nesiguri, chiar dacă știi că ai putea face mai bine. Dacă accepți posibilitățile tale din prezent, nu e nici o îndoială că vei fi mai bun în viitor. Înfruntă drumul tău cu curaj și nu-ți fie teamă de criticile altora. Și, mai ales, nu-ți permite ție însuși să fii paralizat de autocritică. Dumnezeu va fi cu tine în nopțile tale de insomnii și va usca lacrimile tale cu iubirea Lui. Dumnezeu este cu cel valoros.”

Maestrul și discipolii săi călătoreau și pe drum nu aveau nimic de mîncare. Maestrul ceru unora dintre ei să plece să caute hrană. Discipolii se întoarseră la sfîrșitul zilei. Fiecare dintre ei aduse acel puțin pe care l-a putut obține grație carității altora: fructe aproape stricate, pîine uscată și vin amar. Unul dintre discipoli, însă, aduse un sac cu mere pîrguite.

“Aș face orice pentru a-mi ajuta maestrul și frații,” spuse împărțind merele celorlalți.

“De unde le-ai luat?” întrebă maestrul.

“Le-am furat,” răspunse discipolul.

“Oamenii voiau să-mi dea doar fructe stricate, chiar dacă știau că cer în numele lui Dumnezeu.”

“Pleacă cu merele tale și să nu te mai întorci”, spuse maestrul.

“Oricine fură pentru mine, fură de la mine.”

Noi plecăm în jurul lumii în căutarea viselor noastre și a idealurilor noastre. Deseori considerăm inaccesibil ce ne este la îndemână. Când ne dăm seama de greșeală, avem senzația că ne-am irosit timpul, căutând în depărtări ceea ce era lângă noi. Ne blestemăm că am făcut o asemenea greșeală, pentru căutarea noastră, pentru problemele pe care le-am provocat.

Spune maestrul: “Chiar dacă ar fi îngropată în casa ta, comoara nu o găsești decât dacă pleci în căutarea ei. Dacă Petru nu ar fi simțit suferința negării nu ar fi fost ales cap al bisericii. Dacă fiul rățacitor nu ar fi abandonat totul, nu ar fi primit o petrecere în onoarea lui de la tatăl său. Sînt anumite lucruri în viața noastră care poartă un sigiliu care spune: Vei aprecia valoarea mea doar după ce mă vei fi pierdut...și recîștigat.

Nu e o alegere bună să încerci să scurtezi drumul.”

Maestrul întîlni discipolul său preferat și îl întrebă cum mergea progresul său spiritual. Discipolul răspunse că era capabil să dedice lui Dumnezeu fiecare moment al zilei. “Deci tot ce ți-a rămas este să îți ierți dușmanii,” spuse maestrul. Discipolul își privi maestrul surprins. “Dar asta nu e necesar. Nu port nici un fel de ranchiună dușmanilor mei.” “Crezi că Dumnezeu e supărat pe tine?” întrebă maestrul. “Cu siguranță nu,” răspunse discipolul. “Totuși ceri iertarea Sa, nu e așa? Fă același lucru cu dușmanii tăi, chiar dacă nu ești supărat pe ei.

O persoană care iartă își curăță și vindecă propria inimă.”

Tînărul Napoleon tremura ca o frunză în vînt în timpul bombardamentelor feroce de la Toulon. Un soldat, văzîndu-l așa, spuse tovarășilor: ”uitați-l, e speriat de moarte.”

“Da, sînt”, răspunse Napoleon. “Dar continui să lupt. Dacă ai fi simțit jumătate din teama care mă încearcă, ai fi fugit deja de ceva vreme.”

Spune maestrul: “frica nu este semn de lașitate. Frica este cea care ne permite să fim curajoși și să dăm dovadă de valoare în fața situațiilor din viață.

Cei care simt teama – spre deosebire de cei care merg înainte fără a permite să fie intimidați – dau dovadă de valoare. Dar cei care înfruntă situații dificile fără să țină cont de pericol dau dovada iresponsabilității lor.”

Călătorul era la petrecerea de celebrare a Sfîntului Ioan, între corturi, întreceri, arcași și mîncare țărănească. La un moment dat un clown începu să îi imite gesturile. Lumea rîde, chiar și călătorul rîde și îl invită pe clown să bea o cafea cu el. “Fii viu!” spuse clownul. “Dacă ești viu, trebuie să miști brațele, să sari, să faci zgomot, să rîzi și să vorbești cu oamenii. Pentru că viața este opusul morții. Să mori înseamnă să rămîi mereu în aceeași poziție. Dacă ești prea liniștit nu trăiești.”

Un discipol și maestrul său se plimbau într-o dimineață pe câmp. Discipolul întrebă care dietă ar fi necesară pentru purificare. Cu toate că maestrul său insistase întotdeauna că orice hrană este sfântă, discipolul nu îl crezuse niciodată.

“Trebuie să existe un aliment care să ne apropie mai mult de Dumnezeu”, spuse discipolul.

“Mda, poate că ai dreptate. Ciupercile acelea, de exemplu”, spuse maestrul. Discipolul era incitat la gândul că ciupercile i-ar fi dat purificarea și extazul. Dar cum se duse să culeagă una, țipă: ”Dar ciupercile astea sînt otrăvitoare! Dacă aș fi mîncat una aș fi murit pe loc!” spuse cu oroare.

“Știi, nu cunosc nici un alt aliment care să te ducă mai rapid la Dumnezeu,” spuse maestrul.

În 1981, călătorul se plimba cu soția sa pe străzile din Praga, cînd văzu un băiat care desena niște clădiri din acel cartier. Îi plăcură și cumpără un desen. Cînd îi dădu banii observă că băiatul nu purta mănuși – temperatura era de 20 de grade sub zero. “De ce nu porți mănuși?” întrebă. “Ca să pot ține pastelurile.” Vorbesc un pic despre Praga. Băiatul se oferă să deseneze chipul soției călătorului, gratis. În timp ce aștepta ca desenul să fie gata, călătorul realizează că i se întîmplase ceva straniu: conversase pentru cel puțin cinci minute cu băiatul și nici unul nu vorbea limba celuilalt. Folosiseră doar gesturi, zîmbete și expresii ale chipului – dar dorința de a împărtăși ceva le permisesse să pătrundă în lumea limbajului fără cuvinte.

Un prieten îl duse pe Hassan în fața unei moschei unde stătea un cerșetor. “Omul acesta este persoana cea mai înțeleaptă din satul nostru,” spuse prietenul. “De cît timp nu vezi?” întrebă Hassan pe cerșetor. “De la naștere,” răspunse omul. “Din momentul în care am acceptat ideea că sînt orb, am încercat să devin astronom”, răspunse omul. “Dar pentru că nu reușeam să văd cerul, încercam să îmi imaginez stelele, soarele, galaxiile. Și cu cît mă apropiam de creația lui Dumnezeu, cu atît mă apropiam de înțelepciunea Lui.”

Într-un bar, într-un sat din Spania, aproape de orașul Olite, există o cugetare scrisă de proprietar: ”Nici nu ajungeam bine să găsim toate răspunsurile, că toate întrebările se schimbau.”

Spune maestrul: ”Sîntem tot timpul preocupați să dăm răspunsuri. Simțim că răspunsurile sînt importante pentru a înțelege semnificația vieții. E mult mai important să trăim din plin și să lăsăm timpul să dezvăluie secretele existenței noastre. Dacă ne preocupăm prea mult cu a da un sens vieții, împiedicăm natura din acțiunile sale și devenim incapabili să citim semnalele lui Dumnezeu.”

Există o legendă australiană care povestește despre un șaman și cele trei fiice ale lui. Într-o zi îl întâlnește pe cel mai faimos războinic din zilele acelea. “Vreau să mă căsătoresc cu una din aceste splendide fete”, spuse războinicul.

“Dacă una din cele trei se căsătorește, celelalte două vor suferi”, spuse șamanul. “O să caut un trib care să îngăduie bărbaților săi să aibă trei soții.” Ani de-a rândul călătoriră prin întreaga Australie fără să găsească un asemenea trib.

“Măcar una din noi ar fi putut fi fericită”, spuse una din surori când ajunseseră bătrâne și obosite de drum.

“Am greșit”, spuse șamanul. “Dar acum e prea târziu.”

Și transformă cele trei fiice ale sale în blocuri de piatră, pentru ca toți cei care trec pe acolo să înțeleagă că fericirea unei persoane nu înseamnă tristețea alteia.

Jurnalistul Walter Carelli îi lua un interviu scriitorului argentinian Jorge Luis Borges. Când terminară interviul, începură să discute despre limbajul care există dincolo de cuvinte și despre marea capacitate a ființelor umane de a comunica cu ceilalți. “Îți dau un exemplu”, spuse Borges. Și începu să vorbească într-o limbă stranie.

Se opri și-l întrebă pe jurnalist ce spusese. Înainte ca Walter Carelli să poată răspunde, fotograful care era cu ei spuse “Este Tatăl nostru.” “Exact,” spuse Borges. “Îl spuneam în finlandeză.”

Un dresor de animale de la circ poate îmblânzi foarte ușor elefanții folosind un truc foarte simplu: când animalul este încă pui îi leagă un picior de un trunchi de copac. Nu contează cât de mult se zbate, micul elefant nu este în stare să se elibereze. Încet, încet, se obișnuiește cu ideea că trunchiul de copac este mai puternic decât el. Când devine adult, cu o forță uriașă, oricine îi poate înnoda o funie de picior și lega chiar și de un arbust. Nici măcar nu va mai încerca să se elibereze. Picioarele noastre, ca și cele ale elefanților, sînt deseori împiedicate de noduri fragile. Și dacă, de când eram copii ne-am obișnuit cu rezistența trunchiului de copac, nici măcar nu încercăm să luptăm. Fără a realiza că un simplu act de curaj este tot ce trebuie pentru a ne găsi libertatea.

Spune maestrul: “Nu ai nici un avantaj de cauți explicații despre Dumnezeu. Poți asculta discursuri superbe dar sînt goale, fără substanță. La fel cum poți citi o întregă enciclopedie despre Iubire fără să știi cum să iubești. Nimeni nu va dovedi că Dumnezeu există. Unele lucruri în viață trebuie pur și simplu trăite –și niciodată explicate. Iubirea este unul dintre acestea. Dumnezeu – care e iubire – e inexplicabil. Credința este o experiență infantilă, în sensul magic în care ne-a învățat Isus: Copiii sînt împărăția lui Dumnezeu”.

Dumnezeu nu o să intre niciodată în mintea ta.
Poarta pe care o folosește este inima ta.”

Un abate povestea cum Abatele Iosif se rugase atât de mult încât nu mai avea nimic de care să se preocupe – pasiunile lui fuseseră învinse. Aceste cuvinte ajunseră la urechile unuia dintre înțelepții de la mănăstirea Sceta, care îi chemă pe novici la cină. “Poate că ați auzit că abatele Iosif nu mai are nici un fel de tentații de depășit,” spuse. “Absența eforturilor slăbește sufletul. Să ne rugăm ca Domnul nostru să trimită o tentație puternică abatelui Iosif. Și dacă va fi în stare să reziste aceleia, să cerem încă una, și apoi încă una. Și când va fi în plină luptă pentru a rezista tentațiilor, să ne rugăm ca el să nu mai spună niciodată “Doamne, alungă diavolul acesta”. Să ne rugăm să insiste în a cere: “Doamne, dă-mi forța să înving acest rău.”

Este un moment în fiecare zi în care nu se poate vedea clar: amurgul. Lumina și întunericul se amestecă și nimic nu este pe deplin clar sau obscur. În majoritatea tradițiilor spirituale, acest moment este considerat sfânt. Tradiția Catolică ne învață că ar trebui să spunem un Ave Maria la ora șase seara.

În tradiția Quechuan, dacă întâlnim un prieten după amiaza și stăm cu el până seara, trebuie să începem totul din nou, mulțumindu-i cu un “Bună seara!”

La crepuscul se face bilanțul între om și planetă. Dumnezeu amestecă umbre și lumini ca să vadă dacă Terra are curajul să continue să se rotească . Dacă Terra nu e speriată de întuneric, noaptea trece – un nou soare strălucește peste ziua următoare.

Filozoful german Schopenhauer se plimba agale pe străzile Dresdei, încercând să găsească răspunsuri la întrebările care îl asaltau. Trecând pe lângă o grădină, hotărî să se așeze să privească florile. Unul din locuitorii din împrejurimi observă comportamentul straniu al filozofului și chemă poliția. După câteva minute, un oficial se apropie de Schopenhauer: “Cine ești?” întrebă brusc gardianul. Schopenhauer îl privi pe polițist de sus și până jos. “Dacă reușești să mă ajuți să găsesc răspunsul la această întrebare,” spuse, “îți voi fi veșnic recunoscător.”

Un om plecat în căutarea înțelepciunii hotărî să meargă în munți, pentru că i se spusese că acolo, o dată la doi ani, se arăta Dumnezeu. În primul an mîncă tot ce avea pămîntul de oferit. Într-o zi, proviziile se terminară și trebui să se întoarcă în oraș. “Dumnezeu e rău!” exclamă. “Nu știe că de un an aștept să aud glasul Lui? Eram înfometat și a trebuit să mă întorc.”

În acel moment apăru un înger. ”Dumnezeu vrea bucuros să vorbească cu tine”, spuse îngerul. “Un an întreg te-a hrănit. El spera ca după aceea tu să produci hrana singur. Dar ce ai sădit? Dacă un om nu este în stare să facă să rodească acolo unde trăiește, nu e gata să vorbească cu Dumnezeu.”

Oamenii spun: “se pare că libertatea stă în a-ți alege singur forma de sclavie. Lucrez opt ore pe zi și dacă obțin o promovare va trebui să lucrez douăsprezece. M-am căsătorit și acum nu mai am timp pentru mine însumi. Îl caut pe Dumnezeu și trebuie să frecventez reuniuni de cult, întâlniri și alte ceremonii religioase. Tot ce e important în viață – iubirea, munca și credința – sfârșesc prin a deveni o povară insuportabil de purtat. Spune maestrul: “Doar Iubirea ne permite să fim liberi. Doar Iubirea transformă sclavia în libertate. Dacă nu știm să iubim, mai bine să ne oprim în loc chiar acum.

Isus a spus: “mai bine să fim orbi de un ochi decît cu trupul întreg și să murim în întuneric.”

Cuvinte dure dar adevărate.

Un eremit mîncă un an întreg doar o dată pe săptămîină. După sacrificiu, ceru lui Dumnezeu să îi dezvăluie adevărata semnificație a unor pasaje din Biblie. Nu auzi nici un răspuns.

“Cîtă irosire de timp,” își spuse. “Am renunțat la atîtea și Dumnezeu nici măcar nu a răspuns. Mai bine plec de aici și caut un călugăr care să cunoască semnificația acelor versete.”

În acea clipă apăru un înger.

“Cele douăsprezece luni de post nu ți-au folosit la altceva decît să te facă să te crezi mai bun decît ceilalți și Dumnezeu nu răspunde unei persoane vanitoase,” spuse îngerul.

“Dar cînd ai fost umil și ai căutat ajutorul celorlalți, Dumnezeu m-a trimis la tine!”

Și îngerul îi explică tot ce voia să știe.

Spune maestrul: “Observă cum au fost formate unele cuvinte pentru a arăta clar semnificația lor. Să luăm cuvîntul “preocupare”. Poate fi împărțit în două: “pre” și “ocupare”. Înseamnă a se ocupa de ceva înainte de a se întîmpla. Cine, în întregul univers, ar putea avea darul de a se ocupa de un lucru care încă nu s-a întîmplat? Nu fi niciodată preocupat. Fii atent la destinul tău și la calea ta. Învață fiecare lucru pe care trebuie să-l știi pînă cînd vei reuși să mînuiești spada luminoasă și ea să aibă încredere în tine. Fii atent la cum luptă prietenii tăi, maestrul tău și inamicii tăi.

Antrenează-te suficient, dar nu comite cea mai gravă eroare: aceea de a crede că știi ce lovitură se pregătește să dea adversarul tău.

Vine ziua de vineri, mergi acasă și iei cu tine ziarele pe care nu ai apucat să le citești în timpul săptămânii. Dai drumul la televizor cu volumul mic. Pui o casetă la casetofon. Folosești telecomanda pentru a sări de la un canal la altul în timp ce încerci să răsfoiești paginile ziarului și să asculți muzica. Ziarele nu spun nimic nou, programele Tv se repetă și deja ai mai ascultat de o gramadă de ori caseta. Soția ta se ocupă de copiii tăi, sacrificându-și tinerețea fără a înțelege de ce o face.

Îți vine în minte o scuză: ”Mda, așa e viața.”

Nu, așa e cum nu merge viața.

Viața e entuziasm. Încearcă să-ți amintești unde ai lăsat entuziasmul tău. Ia-ți soția și copiii și încearcă să-l regăsești, înainte de a fi prea târziu.

Iubirea nu împiedică pe nimeni să-și urmeze propriile vise.

Ajunul Crăciunului, călătorul și soția sa fac bilanțul anului care se apropie de sfârșit. În timpul cinei la singurul restaurant dintr-un sat din Pirinei, călătorul începu să se lamenteze de ceva care nu mersese așa cum își imaginase că ar fi trebuit să meargă. Soția lui privi pomul de Crăciun din restaurant. Călătorul crezu că ea nu mai era interesată de discuție și schimbă subiectul: “Nu-s drăguțe luminile acelea?” întrebă.

“E adevărat,” răspuse soția. “Dar dacă te uiți cu atenție, prin mulțimea de beculețe este unul ars. Mi se pare că în loc să vezi anul care trece ca o mulțime de binecuvântari care-l iluminează, te fixezi pe singurul beculeț care nu luminează nimic.”

“Uită-te la acel sfânt umil care merge pe stradă,” spuse un diavol altuia.

“Cred că voi merge să-i corup sufletul.” “Nu te va asculta pentru că este interesat doar de lucrurile sfinte” îi spuse tovarășul său.

Dar diavolul, în maniera sa impetuoasă, luă înfățișarea Arhanghelului Mihail și apăru în fața sfântului.

“Am venit să te ajut,” spuse.

“Cred că m-ai confundat cu altcineva,” răspuse.

“Nu am făcut nimic în viața mea care să merite atenția unui înger.”

Și își văzu de drum fără să știe niciodată pe cine evitase.

O prietenă a călătorului venise să vadă o comedie pe Broadway și în timpul unei pauze ieși să bea ceva. Holul era plin și lumea fuma, bea și vorbea.

Cînta un pianist dar nimeni nu era atent la muzica lui. Femeia își lăsă paharul și studie muzicianul. Părea plictisit –își făcea doar munca așteptînd să se termine pauza. După încă un pahar, simțindu-se un pic amețită, se apropie de pian. “Ești de-o plictiseala mortală! De ce nu cînți măcar pentru tine însuși?” exclamă.

Pianistul era surprins. Și atunci începu să cînte genul de muzică care îi plăcea lui. În puțin timp întregul hol amuțise.

Cînd termină piesa lumea explodă în aplauze entuziaste.

Sfântul Francisc din Assisi era un băiat foarte admirat când a decis să lase totul și să apuce calea vieții lui. Sfânta Clara era o tânără foarte frumoasă când a decis să depună jurământul castității. Sfântul Raimondo Lull îi cunoscuse pe cei mai mari intelectuali ai vremii sale când a luat calea deșertului.

Calea spirituală este, mai ales, o provocare.

Oricine o folosește pentru a înlătura propriile probleme nu ajunge prea departe. Nu e ceva bun, pentru cine nu reușește să aibă prieteni, să se îndepărteze de lume. Nu aduce nici o împlinire un jurământ de sărăcie dacă sîntem incapabili să ne câștigăm existența. Și nu are nici un sens să devenim umili dacă sîntem lași, deja. Una e să ai ceva și să renunți, să-l lași. Alta e să nu ai acel ceva și să acuzi pe cel care are. E ușor pentru un om slab să meargă predicînd mila, dar ce sens are?

Spune maestrul: “Admiră lucrarea lui Dumnezeu. Cucerește-te pe tine însuși în timp ce înfrunți lumea.”

E ușor să fim nesociabili. Tot ce trebuie să facem este să stăm departe de lume, evitînd să suferim. În acest fel nu trebuie să riscăm iubire, dezamăgire și vise frustrate. E ușor să fim nesociabili. Nu trebuie să ne preocupăm de telefoane pe care ar trebui să le dăm, de persoane care ne cer ajutorul, de mila care ar trebui răsplătită. Trebuie doar să pretindem că trăim într-un turn de fildeș și să nu vărsăm niciodată o lacrimă. Trebuie doar să ne petrecem viața recitînd un rol. E ușor să fim nesociabili. Tot ce trebuie să facem e să respingem orice lucru frumos pe care ni-l oferă viața.

Pacientul spuse doctorului său: “Doctore sînt stăpînit de frică și frica mi-a alungat toată bucuria de a trăi.” “Aici, în biroul meu, e un șoricel care-mi ronțăie cărțile,” spuse doctorul. “Dacă mă sperii din cauza șoarecelui, el o să se ascundă, și nu o să fac altceva în viață decît să-l caut. În schimb, am pus toate cărțile mele preferate într-un loc sigur și-i permit să mănînce altele. În acest fel, continuă să fie un șoricel, nu un monstru. Teme-te de puține lucruri și concentrează frica ta pe acelea – astfel încît să poți fi curajos în înfruntarea situațiilor importante.”

Spune maestrul: “Deseori e mai ușor să iubim decît să fim iubiți. Ni se pare greu de acceptat ajutorul și sprijinul celorlalți. Eforturile noastre de a părea independenți nu lasă celorlalți posibilitatea să-și arate iubirea. Mulți părinți în vîrstă nu le dau fiilor lor posibilitatea de a le arăta aceeași afecțiune și sprijin care le-au primit de copii. Mulți soți (și soții) când sînt copleșiți de mîhnire se simt stînjeșiți să depindă de ceilalți. Drept urmare, apele iubirii nu mai curg. Ar trebui să accepți un gest de iubire din partea oricui. Trebuie să permiți celorlalți să te ajute, să-ți dea forța să mergi înainte.

Dacă accepti astfel de iubire cu puritate și umilință, o să înțelegi că Iubirea nu este nici a da nici a primi – este participare.”

Eva se plimba prin grădina Edenului, când se apropie șarpele. “Mănîncă mărul acesta,” spuse. Eva, bine instruită de Dumnezeu, refuză. “Mănîncă mărul acesta,” insistă. “Pentru că trebuie să devii mai frumoasă decît soțul tău.” “Nu am nevoie,” răspuse Eva. “Nu are pe altcineva în afară de mine.” Șarpele rîse: “Cu siguranță că are.” Pentru că Eva nu îl credea, o duse în vârful unui deal unde era o fîntîna. “E acolo jos. Acolo o ține ascunsă Adam.” Eva se uită și văzu o femeie frumoasă reflectată în apă. Și atunci mușcă mărul pe care i-l oferise șarpele.

Extrase din “Scrisori către inima mea”:

”Inima mea, nu te voi condamna sau critica niciodată. Nu mă voi rușina niciodată de ceea ce spui. Știu că tu ești fiul iubit de Dumnezeu și că El te apără cu gloria și iubirea sa radioasă.”

“Eu cred în tine, inima mea. Sînt de partea ta și îți voi cere întotdeauna să mă binecuvîntezi în rugăciuni. Voi cere ca tu să găsești ajutorul și sprijinul care-ți trebuie.”

“Eu cred în tine, inima mea. Cred că vei împărți iubirea ta cu oricine are nevoie sau o merită. Astfel calea mea e a ta, și astfel vom călători împreună înspre Sfîntul Duh.”

“Îți cer: ai încredere în mine. Să știi că te iubesc și că încerc să îți dau ceea ce îți trebuie pentru a continua să bați cu bucurie în pieptul meu.

Voi face tot ce pot pînă cînd voi mai simți că te stingheresc cu prezența mea care te înconjoară.”

Spune maestrul: “Cînd hotărîm să acționăm, e normal să apară conflicte neașteptate. Vom fi răniți de acele conflicte, cu siguranță. Rănile se vindecă; rămîn ca cicatrici, și asta este o binecuvîntare. Asemenea răni rămîn cu noi pentru tot restul vieții și ne sînt de mare ajutor. Dacă la un moment dat – pentru orice motiv – dorința noastră de a ne întoarce în trecut este puternică, trebuie doar să ne privim cicatricile. Cicatricile sînt semnele cătușelor și ne duc cu gîndul la ororile închisorii – și cu acea amintire mergem înainte.”

În epistola către Corinteni, Sfîntul Pavel ne spune că blîndețea este una din caracteristicile iubirii.

Să nu o uităm niciodată: iubirea este blîndețe. Un suflet rigid nu permite mîinii lui Dumnezeu să-l modeleze după dorințele Sale. Călătorul era pe o stradă îngustă din Spania, cînd văzu un om întins pe un pat de flori. “Nu strici florile acelea?” întrebă călătorul.

“Nu,” răspuse omul. “Încerc să iau un pic din delicatețea lor.”

Spune maestrul: “Roagă-te în fiecare zi. Chiar dacă rugăciunile tale sînt fără cuvinte și nu ceri nimic, și pot fi greu înțelese. Fă din rugăciune un obicei. Dacă e greu să începi, spune-ți: ‘Mă voi ruga în fiecare zi din această săptămînă.’ Și reînnoiește această promisiune în fiecare zi următoare. Amintește-ți că nu crezi doar o legătura mai intimă cu lumea spirituală; îți antrenezi voința. Doar prin anumite practici dezvoltăm disciplina necesară în lupta vieții. Nu are nici o valoare dacă îți uiți promisiunea într-o zi și te rogi de două ori ziua următoare. Nici dacă te rogi de șapte ori într-o zi, petrecîndu-ți întreaga săptămînă crezînd că ți-ai atins obiectivul. Anumite lucruri trebuie să se întîmple cu ritmul lor natural.”

Un om rău, la moarte întîlnește un înger la poarta Infernului. Îngerul spune: “E de ajuns dacă ai făcut un singur lucru bun în viața și asta te va ajuta.” “Gîndește-te bine,” spuse îngerul. Omul își amintește că o dată, în timp ce mergea prin pădure, a văzut un păianjen și l-a ocolit ca să nu-l strivească. Îngerul zîmbește și o pînză de păianjen se coboară din cer pentru a-i permite omului să urce în Paradis. Alți condamnați profită și încep să se cațere. Dar omul îi atacă și îi împinge în jos, temîndu-se că pînza de păianjen s-ar putea rupe. Chiar în acel moment se rupe și omul este, încă o dată, aruncat în infern. “Ce păcat,” aude omul pe înger. “Preocuparea pentru tine însuși a schimbat într-o răutate singurul lucru bun pe care l-ai făcut.”

Spune maestrul: “O răscruce este un loc sfînt. Acolo călătorul trebuie să hotărască. Iată de ce de obicei zeii dorm și mănîncă la răscruce. Unde străzile se bifurcă, sînt concentrate două mari forțe— calea care va fi aleasă și calea care va fi ignorată. Amîndouă se transformă într-o singură cale, dar numai pentru puțină vreme. Călătorul se poate odihni, poate să doarmă puțin, și chiar să-i consulte pe zeii care dorm la răscruce. Dar nimeni nu poate rămîne acolo pentru totdeauna: o dată făcută alegerea, trebuie mers înainte, fără să ne gîndim niciodată la strada pe care am refuzat-o. Altfel, răscrucea va deveni un blestem.”

Omenirea a comis unele din cele mai grave crime în numele adevărului. Bărbați și femei au fost arși pe rug. Întregi culturi ale unor civilizații au fost distruse. Cei care au păcătuit mîncînd carne au fost alungați. Cei care căutau căi diferite au fost excluși. O persoană, în numele adevărului, a fost crucificată. Dar înainte ca El să moară – ne-a lăsat o extraordinară definiție a Adevărului. Nu e ceea ce ne aduce certitudini. Nu e ceea ce ne ține în închisoarea ideilor noastre preconcepute. Adevărul e ceea ce ne face liberi. “Cunoașteți Adevărul și Adevărul vă va face liberi”, a spus El.

Unul din călugării de la mănăstirea Sceta a comis o eroare gravă și cel mai înțelept dintre eremiți a fost invitat de ceilalți frați să-l judece. Înțeleptul eremit nu voia să vină dar grupul a fost atât de insistent, încât în final a acceptat. Înainte de a pleca, însă, a luat o găleată și i-a făcut mai multe găuri pe fund. După care a umplut-o cu nisip, și s-a îndreptat spre mănăstire. Starețul, observând găleata, întrebă la ce îi folosea. “Am venit să judec un om,” spuse eremitul. “Păcatele mele ies din mine ca nisipul din găleata aceasta. Dar dacă nu mă uit în urmă să le privesc și nu îmi văd păcatele, sînt în măsură să judec pe altul.”

Călugării deciseră imediat să oprească judecata.

Stă scris pe un perete al unei biserici mici din Pirinei: “Doamne, fă să lumineze lumînarea pe care tocmai am aprins-o și luminează-mă cînd am probleme și trebuie să iau hotărîri. Fă să fie foc, ca Tu să arzi egoismul meu, orgoliul și impuritatea. Fă să fie flacăra ca Tu să-mi încălzești sufletul și să mă înveți Iubirea. Nu pot rămîne prea mult în biserica ta. Dar lăsînd această lumînare, o parte din mine rămîne aici. Ajută-mă să prelungesc rugăciunile mele în activitățile zilei de astăzi. Amin.”

Un prieten de-al călătorului hotărî să petreacă cîteva săptămîni la o mănăstire din Nepal. Într-o după amiază, intră într-unul din multele temple ale mănăstirii și văzu un călugăr zîmbitor stînd pe altar.

“De ce zîmbești?” întrebă. “Pentru că am înțeles semnificația bananelor,” spuse călugărul, deschizînd sacul său și scoțînd o banană stricată.

“Aceasta e viața care și-a urmat cursul și nu a fost folosită la maxim – și acum e prea tîrziu.”

Apoi luă o altă banană care era încă verde. O arătă omului și o băgă din nou în sac. “Asta e viața care încă nu și-a făcut cursul și așteaptă momentul portivit”, spuse. În sfîrșit, luă o banană coaptă, o decoji și o împărți cu omul. “Acesta e momentul prezent. Să știi cum să-l trăiești fără frică.”

O prietenă de-a călătorului ieșise împreună cu fiul său avînd doar bani pentru a merge la cinema. Băiatul era bucuros și la fiecare minut o întreba pe mama lui cît mai aveau pînă acolo. Cînd se opriră la un semafor, văzu un cerșetor așezat pe trotuar. “Dă-i lui toți banii pe care îi ai,” auzi o voce. Femeia nu era de acord cu vocea. Îi promisese fiului ei că-l duce la cinema. “Dă-i pe toți” insistă vocea. “Îi pot da jumătate, și să intre la cinema numai fiul meu iar eu să-l aștept afară,” spuse ea. Dar vocea nu voia să audă. “Dă-i pe toți!” Nu avea timp să-i explice băiatului. Se opri și-i dădu cerșetorului toți banii pe care îi avea. “Dumnezeu există și mi-ai dovedit-o,” spuse el. “Azi e ziua mea de naștere, eram trist și mi-era rușine să cer. Așa am hotărît să nu cer. Dacă Dumnezeu există, îmi va face un cadou.”

Un om se plimbă într-un sătuc pe o ploaie torențială și vede o casă arzând. În timp ce se apropie, vede un om înconjurat de flăcări așezat în camera de zi. “Hei, casa ta e în flăcări!” strigă călătorul. “Știu,” răspunse omul. “Atunci de ce nu ieși?” “Pentru că plouă,” spuse. “Mama mea mi-a spus întotdeauna că pot face pneumonie dacă ies afară în ploaie.” Comentariul lui Zao Chi la poveste este: “Înțelept e omul care poate abandona o situație atunci când e forțat să o facă.”

În unele tradiții ezoterice, discipolii dedică o zi pe an – sau un week-end, dacă e nevoie – pentru a intra în contact cu obiectele din casa lor. Ating fiecare obiect și întreabă cu voce tare: “Îmi trebuie cu adevărat?” Iau cărțile din rafturi: “O voi mai reciti vreodată?” Examinează fiecare souvenir pe care-l au: “Consider încă important momentul de care îmi amintește?” Deschid dulapurile: “De câtă vreme nu am mai îmbrăcat-o? Chiar îmi mai trebuie?”

Spune maestrul: “Obiectele au o energie proprie. Când nu sînt folosite, se transformă în ape stătătoare în casă – un loc numai bun pentru insecte și fîntari. Trebuie să fii atent și să permiți ca energia să curgă liber. Dacă îți lucruri vechi, noutățile nu au spațiu pentru a se manifesta.”

Exista o veche legendă peruviană care povestește despre un oraș unde toți erau fericiți. Locuitorii săi făceau tot ce voiau și toți se înțelegeau. Doar guvernatorul era puțin trist pentru că nu avea nimic de guvernat. Închisoarea era goală, tribunalul nu era niciodată folosit, iar biroul notarial nu producea nimic, pentru că un cuvînt al unui om valora mai mult decît hîrtia pe care ar fi fost scris. Într-o zi chemă la el niște constructori dintr-un oraș îndepărtat ca să înalțe o construcție în piața principală. Pentru o săptămînă s-a putut auzi zgomotul ciocanelor și al fierăstraielor. La sfîrșit, guvernatorul invită toți locuitorii la inaugurare. Cu mare solemnitate, schelele fură coborîte și se putu vedea ...o spînzurătoare. Lumea se întreba ce făcea o spînzurătoare acolo în piață. Înfricoșați, începură să folosească tribunalul pentru a rezolva orice problemă, cînd înainte totul se rezolva cu un acord reciproc. Merseră la biroul notarial pentru a legaliza documentele care puteau aminti de ceea ce înainte era dat pe cuvînt. Și începură să acorde atenție la ce spunea guvernatorul, temîndu-se de lege. Legenda spune că spînzurătoarea nu a fost folosită niciodată. Dar prezența sa a schimbat totul.

Spune maestrul: “De acum înainte – pentru cîteva secole – Universul îi va boicota pe toți cei care au prejudecăți. Energia Terrei trebuie să fie reînnoită. Noi idei au nevoie de spațiu. Trupul și sufletul au nevoie de noi provocări. Viitorul bate la poartă și toate ideile – cu excepția acelor care sînt bazate pe prejudecăți – vor avea ocazia să apară. Ceea ce e important va rămîne; ce e inutil va dispărea. Dar să lăsăm fiecare persoană să judece

propriile concepte. Noi nu sîntem judecătorii viselor celuilalt. Pentru a crede în calea noastră, nu trebuie să demonstrăm că cea a altcuiva e greșită. Cine face asta nu crede în proprii pași.”

Viața este ca o mare cursă de ciclism, al cărei scop este a trăi propriul Destin Personal. La linia de plecare sîntem toți împreună, împărțîșind prietenie și entuziasm. Dar, pe măsură ce cursa avansează, bucuria inițială lasă locul provocării: oboseala, monotonia, îndoieli privind propriile abilități. Observăm că unii prieteni refuză să accepte provocarea – sînt încă în concurs, dar numai pentru că nu se pot opri în mijlocul străzii. Sînt mulți ca ei. Aleargă aproape de nava-amiral, vorbesc între ei și ating obiectivul. Ne dăm seama că ne distanțăm de ei; atunci trebuie să ne confruntăm cu singurătatea, surpriza din curbe necunoscute, și problemele cu bicicleta. Sfîrșim prin a ne întreba dacă merită efortul. Da, merită. Nu abandona.

Un maestru și discipolul său traversează călare deșertul Arabiei Saudite. Maestrul se folosește de fiecare moment al plimbării pentru a-l învăța credința pe discipol. “Să crezi în Dumnezeu,” spune. “Dumnezeu nu își abandonează niciodată fiii săi.” Într-o noapte, în cortul lor, maestrul îi cere discipolului să meargă să lege caii de o stîncă din apropiere. Discipolul merge, dar își amintește ce-l învățase maestrul: “Mă pune la încercare” gîndește. “Ar trebui să las caii în grija lui Dumnezeu”. Și i-a lăsat dezlegați. Dimineața următoare, discipolul nu mai găsește caii. Înfuriat, se întoarce la maestru. “Nu știi nimic în ce-l privește pe Dumnezeu,” exclamă. “Am lăsat caii în mîinile Lui și acum au fugit.” “Dumnezeu voia să aibă grijă de cai,” răspunde maestrul. “Dar pentru a o face avea nevoie de mîinile tale ca să-i lege.”

“Poate că Isus a trimis pe careva din apostolii lui în Infern ca să salveze sufletele,” spuse John. “Nici în Infern, nu e totul pierdut.” Ideea îl surprinse pe călător. John este un pompier din Los Angeles, și azi e ziua lui liberă. “De ce spui asta?” întrebă călătorul. “Pentru că am fost în Infern aici pe pămînt. Intru în clădiri în flăcări și văd oameni disperați fugind, și de multe ori îmi risc viața pentru a salva viața lor. Eu nu sînt decît o particică infimă în universul ăsta, forțat să acționez ca un erou în nenumăratele incendii în care am fost. Dacă eu – un nimic – pot să fac asta, imaginează-ți ce poate face Isus! Nu am nici o îndoială că unii din apostolii lui s-au dus în Infern și salvează suflete.”

Spune maestrul: “Multe civilizații primitive obișnuiau să-și ardă morții în poziția fătului. ‘El a renăscut într-o altă viață, și trebuie să-l punem în poziția în care vine pe lumea asta’ spuneau ei. Pentru acele civilizații moartea este doar încă un pas pe calea universului. Dar nu are importanță

ce gîndim, ce facem sau ce credem: fiecare dintre noi va muri într-o zi. Mai bine să facem cum făcea bătrînul Yaqui: să considerăm moartea a fi un sfătuitoare. Întreabă-te tot timpul: “Avînd în vedere că trebuie să mor, ce ar trebui să fac acum?”

Viața nu înseamnă a da sau a primi sfaturi. Dacă avem nevoie de asistență, e mai bine să vedem cum rezolvă – sau nu reușesc să rezolve – ceilalți probleme lor. Îngerul nostru e întotdeauna prezent, și deseori folosește buzele cuiva pentru a ne spune ceva. Dar de obicei ne ajunge în mod întîmplător, în general în momentul în care – dacă sîntem atenți - preocupările noastre ne împiedică să vedem miracolul vieții. Trebuie să permitem îngerului nostru să ne vorbească în modul în care reușește cel mai bine – cînd consideră necesar.

Spune maestrul: “Sfaturile sînt o teorie a vieții – și practica e deseori cu mult diferită.”

Un părinte din mișcarea de Reînnoire a Carismaticilor din Rio de Janeiro era într-un autobuz cînd, pe neașteptate, auzi o voce spunîndu-i să se ridice și să predice cuvîntul lui Hristos chiar acolo. Părintele îi răspunse: “O să creadă că-s ridicol! Țsta nu e un loc pentru o predică!” Dar vocea insista ca el să vorbească. “Sînt timid, te rog, nu mi-o cere,” imploră. Impulsul interior persista. Atunci își aminti promisiunea – să accepte toate planurile lui Hristos. Așadar, se ridică în picioare-jenat- și începu să vorbească despre Evanghelie. Pasagerii îl ascultară în liniște. Privi pe fiecare din ei și toți îl fixau. Spuse tot ce auzea, încheie predica și se așeză la loc. Pînă astăzi, încă nu știe motivul pentru care a ținut o predică în autobuz. Dar nu are nici o îndoială că are de îndeplinit o misiune.

Un vraci african își ducea un ucenic în junglă. Chiar dacă era în vîrstă, își făcea drum cu agilitate, în timp ce celălalt tot aluneca și cădea de multe ori. Ucenicul se ridica, blestema, scuipa pe pămîntul trădător și continua să-și urmeze maestrul. După o bună bucată de drum, ajung într-un loc sacru. Fără să se oprească o clipă, vraciul se întoarce spre drumul pe care veniseră. “Nu m-ai învățat nimic astăzi,” spune novicele, după ce căzuse a mia oară.

“Te-am învățat un lucru, dar nu ai reușit să-l înțelegi,” spuse vraciul.

“Încerc să te învăț cum să înfrunți greșelile în viață.” “Și cum ar trebui să le înfrunți?” “În același fel în care ar fi trebuit să înfrunți fiecare căzătură,” răspunde vraciul. “În loc să blestemi locul unde ai căzut, trebuia să încerci să înțelegi ce te-a făcut să aluneci înainte.”

Un eremit îi făcu o vizită într-o după amiază starețului mănăstirii din Sceta.

“Consilierul meu spiritual nu știe cum să mă călăuzească,” spuse eremitul. “Trebuie să-l las?” Starețul nu scoase un cuvânt și eremitul se întoarse în deșert. După o săptămână reveni la stareț. “Consilierul meu spiritual nu știe cum să mă călăuzească,” spuse. “Am hotărât să-l abandonez.” “Ai fost înțelept,” spuse starețul. “Când un om simte că sufletul său nu e satisfăcut, nu poate cere ajutor. Ia hotărârile necesare pentru a păstra în siguranță trecerea ta în viața aceasta.”

O tânără vine să facă o vizită călătorului. “Vreau să-ți spun ceva,” spuse ea. “Am crezut întotdeauna că am darul de a vindeca. Dar nu avusesem niciodată curajul să încerc cu cineva. Până când, într-o zi, soțul meu simți o durere puternică în piciorul stâng și nu era nimeni disponibil să mă ajute. Am hotărât – cu un pic de jenă – să-mi pun mâinile pe piciorul lui și să cer ca durerea să dispară. Am făcut asta fără a crede cu adevărat că aș fi în stare să-l ajut, și în timp ce făceam asta, l-am auzit rugându-se ‘Te rog, Doamne, fă-o pe soția mea mesagera Luminii Tale și a Puterii Tale,’ spuse. Mîna mea deveni caldă și durerea dispăru. Mai tîrziu l-am întrebat de ce se rugase în acel fel. El răspunse că pentru a-mi da încredere. Astăzi sînt în stare să vindec datorită acelor cuvinte.”

Filozoful Aristip se bucura de trecere la curtea lui Dionisos, tiranul Siracusei. Într-o după amiază îl întîlni din întîmplare pe Diogene în timp ce-și prepara o porție de linte. “Dacă ai fi dispus să fii curtenitor la curtea lui Dionisos, nu ar mai trebui să mănînci linte,” spuse Aristip. “Dacă ai ști să apreciezi linte, nu ar mai trebui să fii curtenitor cu Dionisos,” răspunse Diogene.

Spune maestrul: “E adevărat că totul are un preț, dar întotdeauna prețul e relativ. Când ne urmăm visele, putem lăsa impresia celorlalți că sîntem nefericiți și nenorociți. Dar ce gîndesc ceilalți nu e important. Importantă e bucuria din inimile noastre.”

Un om care trăia în Turcia află de existența unui mare maestru care trăia la Paris. Fără ezitare, vîndu tot ce avea, își salută familia și plecă în căutarea înțelepciunii. După mulți ani de pelerinaj găsi refugiul unde trăia marele maestru. Cu teamă și respect, bătu la poartă. Marele maestru apăru. “Vin din Turcia,” spuse omul.

“Am venit pînă aici pentru a-ți pune o întrebare.” Bătrînul fu surprins, dar spuse: “Bine. Îmi poți pune doar o întrebare.”

“Vreau să fiu explicit în ce vreau să întreb. Pot să o fac în turcă?”

“Da,” spuse înțeleptul. “Și deja am răspuns la unica ta întrebare. Dacă e altceva ce vrei să știi întreabă-ți inima. Îți va da răspunsul.” Și închise ușa.

Spune maestrul: “Cuvîntul este putere. Cuvintele transformă lumea. Toți am auzit spunîndu-se ‘nu ar trebui să vorbim despre lucrurile frumoase care

ni se întâmplă, pentru că invidia celorlalți ne va ruina fericirea.’ Nimic adevărat. Aceia care sînt învingători vorbesc cu mîndrie despre miracolele din viețile lor. Dacă emiți energie pozitivă în aer, aceasta atrage altă energie pozitivă și-i face fericiți pe cei care și-o doresc cu adevărat. În timp ce acela care e invidios și învins, îți poate face rău doar dacă îi dai această forță. Nu-ți fie frică. Vorbește despre lucrurile frumoase din viața ta oricui te ascultă. Sufletul Lumii are mare nevoie de fericire.”

Era un rege spaniol care era tare mîndru de originea sa. Și era cunoscut ca fiind foarte crud cu cei mai slabi. Într-o zi se plimba cu bătrînii săi sfetnici pe un cîmp din Aragona, unde tatăl lui căzuse într-o bătălie. Acolo întâlnește un sfînt care culegea un braț de oase. “Ce faci?” întrebă regele. “Onoare Maiestății Tale,” spuse omul. “Cînd am aflat că regele Spaniei vine pe aici, am hotărît să găsesc oasele tatălui său pentru a i le da. Dar tot caut și tot nu le găsesc. Sînt la fel ca cele ale țăranilor, ale săracilor, ale cerșetorilor și ale sclavilor.”

“Cine mînuiește cel mai bine spada?” întrebă un războinic pe maestrul său. “Mergi pe cîmpul din vecinătatea mănăstirii,” răspuse maestrul. “Acolo e o stîncă. Vreau să o insulti.” “De ce ar trebui să o fac?” întrebă discipolul. “Stîncă nu va răspunde,” adăugă. “Bine, atunci atac-o cu spada,” spuse maestrul. “Chiar nu o să o fac,” răspuse discipolul. “Spada mea s-ar rupe. Și dacă aș ataca-o cu mîinile goale mi-aș rupe degetele și nu aș obține nici un rezultat. Nu asta am întrebat. Cine mînuiește cel mai bine spada?” “Cel mai bun este cel care este ca stîncă,” spuse maestrul. “Fără a scoate spada din teacă, nimeni nu-l poate învinge.”

Călătorul ajunge în San Martin de Unx, în Navarra, și reușește să o găsească pe femeia care păstrează cheile de la biserica romană din ruinele locului. Cu mare gentilețe, suie repede scările și deschide ușa. Întinericul și liniștea templului medieval au un puternic impact emoțional asupra călătorului. Începe să converseze cu femeia și discută despre faptul că, deși e miezul zilei, se poate vedea foarte puțin din splendidele opere de artă din biserică. “Detaliile pot fi văzute doar în zori,” spuse femeia. “Legenda spune că exact acest lucru au vrut să ne învețe constructorii; Dumnezeu are un moment anume în care ne arată gloria Sa.”

Spune maestrul: “Sînt doi dumnezei. Dumnezeu despre care ne-a învățat profesorul nostru, și Dumnezeu care ne învață pe noi. Dumnezeu despre care vorbesc oamenii deseori este Dumnezeu care ne vorbește. Dumnezeu de care am învățat să ne temem, și Dumnezeu care ne vorbește despre compasiune. Sînt doi Dumnezei. Dumnezeu care e în înălțimi, și Dumnezeu care ia parte la viața noastră în fiecare zi. Dumnezeu care ne dă obligații, și Dumnezeu care iartă datoriile noastre. Dumnezeu care ne

amenință cu flăcările infernului, și Dumnezeu care ne arată calea cea mai bună. Sînt doi dumnezei. Un dumnezeu care ne va îngropa cu păcatele noastre, și un Dumnezeu care ne eliberează cu Iubirea Sa.”

Michelangelo a fost întrebat o dată cum face să creeze opere atît de minunate. “E foarte simplu,” răspunse. “Cînd privesc un bloc de marmură, văd lucrarea în el. Tot ce trebuie să fac e să dau la o parte ceea ce nu îmi aparține. Există o operă pentru fiecare dintre noi pe care sîntem destinați să o împlinim. Acesta este punctul central al vieții, și - nu are importanță cît încercăm să ne păcălim – știm cît e de important pentru fericirea noastră. De obicei, opera aceasta este acoperită de ani de frică, vină și nehotărîre. Dar dacă hotărîm să îndepărtăm acele lucruri care nu ne aparțin, dacă nu avem îndoieli asupra capacităților noastre, putem merge înainte cu misiunea care este destinul nostru. Acesta este unicul mod de a trăi cu onoare.”

Un bătrîn pe patul de moarte cheamă lîngă el un tînăr și îi spune o poveste de eroism: pe timp de război ajutase un om să supraviețuiască. Îi acordase refugiu, hrană și protecție. Cînd omul care fusese salvat era din nou în siguranță, decise să-și trădeze salvatorul și să-l dea pe mîna inamicului. “Cum ai reușit să fugi?” întrebă tînărul. “Nu am fugit. Eu eram trădătorul,” spuse bătrînul. “Dar povestind istoria ca și cum aș fi fost eroul, reușesc să înțeleg tot ce a făcut pentru mine.”

Spune maestrul: “Toți avem nevoie de iubire. Iubirea face parte din natura noastră, la fel ca mîncatul, băutul și dormitul. Cîteodată ne găsim complet singuri admirînd un apus minunat și gîndim: ‘frumusețea asta nu are nici o importanță, pentru că nu am pe nimeni cu care să o împart.’ În acele momente ar trebui să ne întrebăm: de cîte ori ni s-a cerut iubire și am fugit? De cîte ori ne-a fost frică să ne apropiem de cineva și să-i spunem clar că îl iubim? Ți-e frică de singurătate. E ca un drog, ca cel mai rău narcotic. Dacă amurgul nu are nici un sens pentru tine, fii smerit și pleacă în căutarea iubirii. Să știi că – la fel ca și cu alte binecuvîntări spirituale – cu cît reușești să dai mai multă iubire, cu atît vei primi mai multă în schimb.”

Un misionar spaniol vizita o insulă cînd întîlni trei oameni sfinți azteci. “Cum vă rugați?” întrebă părintele. “Avem o singură rugăciune. ‘Dumnezeule, tu ești treime, noi sîntem trei. Fie-Ți milă de noi.’” “Vă voi învăța o rugăciune pe care Dumnezeu o va asculta,” spuse misionarul. Îi învăță o rugăciune catolică și își văzu de drum. Înainte de a se întoarce în Spania se mai opri puțin pe aceeași insulă. Cînd acosta, văzu pe cei trei oameni mergînd pe apă înspre el. “Părinte, părinte,” spuse unul

dintre ei. “Te rugăm învață-ne din nou acea rugăciune pe care Dumnezeu o ascultă. Am uitat-o.”

“Nu e importantă,” răspuse părintele, care era martorul unei minuni. Și ceru iertare lui Dumnezeu că nu înțelesese că El vorbește toate limbile.

Sfântul Ioan al Crucii ne învață că de-a lungul drumului nostru spiritual nu trebuie să căutăm viziuni sau să credem poveștile despre această cale istorisite de alții. Singurul nostru sprijin ar trebui să fie credința noastră, pentru că acea credință este clară, transparentă și este născută cu noi. Nu poate fi confuză. Un scriitor discuta cu un preot și întreba cum era experiența lui Dumnezeu. “Nu știu,” răspuse preotul. “Singura experiență pe care am avut-o pînă acum este credința mea în Dumnezeu. Și aceea e cea mai importantă.”

Spune maestrul: “Iertarea este o stradă cu dublu sens. De fiecare dată cînd iertăm pe cineva, ne iertăm pe noi înșine. Dacă sîntem toleranți cu ceilalți, e mai ușor să acceptăm propriile noastre greșeli. În acest fel, fără vină sau amărăciune, sîntem în stare să îmbunătățim relația noastră cu viața. Dacă, fără slăbiciuni, permitem urei, invidiei sau intoleranței să vibreze în jurul nostru, sfîrșim prin a fi consumați de acele vibrații. Petru îl întrebă pe Hristos: “Învățătorule, trebuie să îi iert pe ceilalți de șapte ori?” Iar Hristos răspuse: “Nu doar de șapte, ci de șaptezeci de ori cîte șapte.” Actul iertării curăță planurile astrale și ne arată adevărata lumină a Divinității.”

Spune maestrul: “Maestrii din antichitate erau obișnuiți să creeze ‘personaje’ pentru a-i ajuta pe discipoli să se confrunte cu latura negativă a personalității lor. Multe din istoriile privind crearea unor asemenea personaje au rămas cunoscute ca povești. Procesul e simplu: trebuie să pui toate neliniștile, fricile, dezamăgirile tale într-o entitate invizibilă care stă în stînga ta. El funcționează ca “cel rău” în viața ta, sugerîndu-ți atitudini și comportamente pe care nu ai vrea să le adopți – dar pe care sfîrșești prin a le urma. Odată ce personajul a fost creat, e mai ușor să-i respingem sfaturile. E un proces extrem de simplu. Și tocmai de asta funcționează atît de bine.”

“Cum pot știi care este modul cel mai bun pentru a acționa în viață?”
întrebă un discipol pe maestrul său.

Atunci maestrul ordonă discipolului să construiască o masă. Cînd masa fu aproape gata – mai avea nevoie doar de două cuie în partea superioară – maestrul se apropie de el. Bătea cuiele cu lovituri precise. Un cui, însă, intra mai greu, și trebui să-l bată mai mult .

La a patra lovitură cuiul intră prea în profunzime și lemnul crăpă. “Mîna ta era obișnuită cu trei lovituri de ciocan,” spuse maestrul. “Cînd o acțiune

devine obișnuință, își pierde semnificația; și poate sfârși prin a provoca daune. Fiecare acțiune este acțiunea ta, și există un singur secret: nu lăsa ca obișnuința să preia comanda mișcărilor tale.”

În apropierea orașului Soria, din Spania, se află chipul unui vechi eremit sculptat în stîncă. Cu cîțiva ani în urmă, trăia acolo un om care abandonase totul pentru a se dedica contemplației. Călătorul încerca să găsească acel loc, într-o după amiază, și cînd reuși să-l găsească fu primit cu multă cordialitate. După ce au împărțit un colț de pîine, eremitul îi ceru călătorului să meargă cu el lîngă un pîrîu să culeagă cîteva ciuperci comestibile. În timp ce mergeau se apropie un băiat. “Sfîntule,” spuse. “Mi s-a spus că pentru a atinge iluminarea trebuie să evităm să mîncăm carne. E adevărat?” “Acceptă cu bucurie orice îți oferă viața,” răspunse omul. “Nu comite păcate împotriva spiritului și nu blestema în numele lui Dumnezeu generozitatea pămîntului.”

Spune maestrul: “ Dacă e grea călătoria ta, ascultă-ți inima. Încearcă să fii cinstit cu tine însuși pe cît posibil, și vezi dacă urmezi calea ta și plătești prețul pentru visurile tale. Dacă faci asta, și viața e oricum dură, e normal să vină momentul în care să te lamentezi. Fă-o cu respect, așa cum un copil se plînge unui părinte. Dar nu înceta să ceri atenție și ajutor. Dumnezeu este și Tată și Mamă iar părinții vor întotdeauna ce e mai bun pentru copiii lor. S-ar putea ca procesul de instruire să fi fost forțat mai mult, atunci nu costă nimic să ceri o pauză, un pic de afecțiune. Dar nu exagera niciodată. Iov s-a lamentat la momentul potrivit și ce îi aparținea i-a fost dat. Al Afid s-a lamentat prea mult și Dumnezeu a încetat să-l mai asculte.”

Un om pios se trezi într-o zi pe neașteptate deposedat de toate bunurile sale. Știind că Dumnezeu l-ar fi ajutat într-un fel, începu să se roage: “Doamne, ajută-mă să cîștig la loterie,” ceru. Se rugă ani în șir dar rămase sărac. Într-o zi muri iar pentru că fusese foarte devotat, merse direct în paradis. Cînd ajunse acolo, refuză să intre. Spuse că trăise toată viața după învățăturile religioase, dar că Dumnezeu nu l-a permis niciodată să cîștige la loterie. “Tot ce ai promis a fost o minciuna,” spuse omul dezgustat. “Am fost întotdeauna gata să te ajut să cîștigi,” răspunse Domnul. “Dar oricît aș fi vrut să o fac, tu nu ai cumpărat niciodată biletul de loterie.”

Un bătrîn înțelept chinez se plimba pe cîmpurile înzăpezite cînd întîlni o femeie care plîngea. “De ce plîngi?” întrebă. “Pentru că mă gîndesc la viața mea, la tinerețea mea, la frumusețea pe care o vedeam în oglindă și la omul pe care-l iubeam. Dumnezeu este crud pentru că ne-a dat capacitatea

de a ne aminti. El știa că într-o zi îmi voi aminti primăvara vieții mele și voi plînge.”

Înțeleptul rămase în picioare, în zăpadă, privind un punct fix și contemplînd. “Dumnezeu a fost generos cu mine că mi-a dat posibilitatea să-mi amintesc. El știa că iarna îmi voi putea aminti întotdeauna de primăvară.” Și surîse.

Spune maestrul: “Propriul destin nu e așa de ușor cum pare. Pentru nimic. Ar putea cere chiar și acțiuni periculoase. Cînd vrem ceva, punem în mișcare energii puternice și nu mai sîntem în stare să ascundem față de noi înșine adevăratul sens al vieții noastre. Cînd vrem ceva, facem o alegere și plătim prețul. Ar putea fi nevoie să abandonăm vechi obiceiuri, ne-ar putea crea probleme și aduce dezamăgiri. Și nu are importanță cît de mare e prețul pentru că niciodată nu e la fel de mare ca cel pe care l-am plăti pentru a nu fi trăit destinul nostru personal. Pentru că într-o zi vom privi în urmă și vom vedea tot ce am făcut, și ne vom asculta inima spunînd: “mi-am irosit viața.”

Crede-mă, asta e cea mai rea frază pe care ai putea auzi-o vreodată.”

Un maestru avea sute de discipoli. Toți se rugau la momentul convenit - cu excepția unuia care era un bețiv. În ziua în care trăgea să moară, maestrul îl chemă pe discipolul “bețiv” lîngă el și îi încredință toate secretele sale oculte. Ceilalți discipoli se revoltară: ”E o rușine! Am sacrificat totul pentru un maestru care nu este în stare să înțeleagă calitățile noastre,” spuseră. “A trebuit să încredințez toate secretele omului pe care-l cunoșteam cel mai bine. Cei care par virtuoși deseori își ascund vanitatea, orgoliul și intoleranța. Astfel, am ales unicul discipol cărui îi puteam vedea defectele: băutorul.”

Părintele cistercian Marcos Garcia spunea: “Uneori Dumnezeu își ia înapoi unele binecuvîntări pentru a ajuta oamenii să le înțeleagă mai bine. Dumnezeu știe pînă la ce punct ne poate pune sufletul la încercare – și nu merge niciodată dincolo de acea limită. În acele momente să nu spunem niciodată: ‘Dumnezeu m-a abandonat.’ Dacă Domnul ne impune o probă de mare răbdare, ne dă întotdeauna suficient har – probabil mai mult decît necesar – pentru a o depăși. Cînd ne simțim departe de prezența Lui, ar trebui să ne întrebăm; “Reușim să înțelegem cum să ne folosim de ceea ce ne-a scos în cale?”

Unele zile din săptămîină trec fără să fi primit nici un gest de afecțiune din partea cuiva. Asemenea perioade sînt dificile; cînd bunătatea umană pare să fi dispărut, cînd viața pare să fie doar supraviețuire.

Spune maestrul: “trebuie să examinăm calea noastră. Trebuie să reaprindem flacăra, și să încercăm să luminăm viața noastră care pare o cameră întunecoasă. Când auzim focul trosnind și lemnele arzând și când citim istoria pe care ne-o povestesc flăcările, speranța se întoarce în noi. Dacă sîntem în stare să iubim, vom fi în stare și să fim iubiți. E doar o chestiune de timp.”

La un prînz, o persoană sparge un pahar. O alta spuse: “E semn de noroc.” Toți comesenii cunoșteau această credință. Dar un rabin care era acolo întrebă: “De ce este semn de noroc?” “Nu știu,” spuse soția călătorului. “Poate că e un vechi mod de a evita stînjeneala oaspetelui.” “Nu, nu asta este explicația,” spuse rabinul. “Unele tradiții ebraice spun că orice om are o anumită cantitate de noroc pe care-l poate folosi în cursul vieții sale. Fiecare poate câștiga dobînda la această cotă dacă folosește propriul noroc doar la lucruri care îi servesc cu adevărat – altfel își poate irosi norocul. Noi evreii spunem “Noroc” cînd cineva sparge un pahar. Dar înseamnă: “E bine că tu nu ți-ai folosit norocul pentru a încerca să eviți să se spargă acel pahar. Acum îl poți folosi pentru lucruri importante.”

Părintele Abraham știa că în apropierea mănăstirii Sceta trăia un eremit renumit ca fiind un om înțelept. El îl întîlni și-l întrebă: “Dacă astăzi ai găsi o femeie frumoasă în patul tău, ai fi în stare să te convingi că ceea ce vezi nu este o femeie?” “Nu,” răspunse înțeleptul. “Dar aș fi în stare să mă controlez.” Părintele continuă: “Și dacă ai găsi niște monezi de aur în deșert, ai fi în stare să consideri monezile ca bucăți de piatră?” “Nu,” spuse înțeleptul. “Dar aș fi în stare să mă controlez să le las acolo.” Părintele insistă: “Și dacă ți-ar cere sfatul doi frați, din care unul te iubește, celălalt te urăște, ai fi în stare să-i consideri egali?” Eremitul răspunse: “Chiar dacă aș suferi, l-aș trata pe cel care mă iubește în același fel ca pe cel care mă iubește.” “Vă voi explica cine este un om înțelept,” spuse părintele discipolilor săi la întoarcere. “Este acela care, în loc să-și ucidă propriile pasiuni, este în stare să le controleze.”

W. Frasier, în viața sa, a scris cărți despre vestul îndepărtat american, și era mîndru că a scris scenariul pentru un film interpretat de Garry Cooper. Spunea că au fost puține momentele din viața lui în care s-a enervat. “Am învățat multe de la pionieri,” spuse. “S-au luptat cu indienii, au traversat deșerturi, au căutat hrană și apă în locuri îndepărtate. Și tot ce a fost scris în acea perioadă demonstrează că aveau trăsături curioase; pionierii scriau și vorbeau doar despre lucruri frumoase. În loc să se lamenteze, compuneau cîntece și balade despre dificultățile lor. În acest fel evitau să se descurajeze și să se deprime. Și azi, la 88 de ani, încerc să fac același lucru.”

Textul este adaptat după o poezie a lui John Muir:

“Vreau să-mi eliberez sufletul astfel încât să se poată bucura de toate darurile pe care le posedă spiritul. Când asta va fi posibil, nu o să încerc nici să cunosc craterele lunii, nici să urmăresc razele soarelui pînă acolo unde se nasc. Nu voi încerca să înțeleg frumusețea stelelor, nici dezolarea artificială a ființelor umane. Când voi învăța să-mi eliberez sufletul, voi urma zorile întorcîndu-mă cu ele prin timp. Când voi învăța să-mi eliberez sufletul, voi plonja în curenții magnetici care curg spre oceanul unde se întîlnesc toate apele pentru a forma Sufletul Lumii. Când voi învăța să-mi eliberez sufletul, voi încerca să citesc de la început minunata pagină a Creației.”

Unul din simbolurile sacre ale creștinismului este pelicanul.

Motivul este simplu: în lipsă totală de hrană, pelicanul își înfinge ciocul în propria-i carne pentru a-și hrăni puii.

Spune maestrul: “Deseori nu sîntem în stare să înțelegem binecuvîntările pe care le primim. De multe ori nu percepem că Dumnezeu face asta pentru a ne face să creștem spiritual. O poveste spune că un pelican, în timpul unei ierni crîncene, se sacrifică pentru a da de mîncare propria carne puilor săi. Când în final moare de slăbiciune, unul din micuți spune altuia: “În sfîrșit! Mă săturasem să tot mănînc același lucru în fiecare zi.”

Dacă ești nemulțumit de ceva – chiar și de un lucru bun pe care ai vrea să-l faci, dar nu ești în măsură să-l faci – încetează acum. Dacă lucrurile nu merg bine, există două explicații: ori perseverența îți este pusă la încercare, ori ai nevoie să schimbi direcția. Pentru a descoperi care din cele două opțiuni este cea corectă – din moment ce sînt opuse una alteia – folosește liniștea și rugăciunea. Puțin cîte puțin, lucrurile vor deveni incredibil de clare, pînă cînd nu vei avea suficientă forță să alegi.

O dată ce ai luat o hotărîre, uită complet cealaltă posibilitate. Și mergi înainte, pentru că Dumnezeu este Dumnezeu Valorosului.

Domingos Sabino spune: “Totul merge întotdeauna spre mai bine. Dacă lucrurile încă nu merg bine, este pentru că încă nu ai ajuns la sfîrșit.”

Compozitorul brazilian Nelson Motta era la Bahia, cînd hotărî să facă o vizită micii Meniniha de Gantois. Luă un taxi și pe drum, șoferul rupse frînele. Mașina se răsuci în mijlocul străzii, dar în afară de o mare sperietură nu s-a întîmplat nimic grav. Cînd o întîlni pe Maica Meniniha, primul lucru pe care i-l povesti fu accidentul. “Sînt anumite lucruri care sînt deja scrise, dar Dumnezeu găsește un mod de a ne face să le evităm fără probleme grave. Adică, era o parte a destinului tău unde era scris că trebuia să fii în automobil în acest punct al vieții,” spuse. “Dar, după cum vezi, s-a întîmplat totul – și nimic.”

“Era ceva ce a lipsit din discursul tău despre Calea spre Santiago,” spuse o femeie, călătorului în timp ce ieșeau împreună de la conferință.” Am observat că majoritatea pelerinilor,” spuse, “ fie pe Calea către Santiago, fie pe calea vieții lor, încearcă întotdeauna să țină pasul cu ceilalți. La începutul pelerinajului meu, am încercat să merg în același ritm cu grupul meu. Eram obosită, cerusem mai mult decât putea să-mi dea trupul meu, eram încordată, și am sfârșit prin a suferi o întindere de tendon la piciorul stâng. Timp de două zile mi-a fost imposibil să mai merg, și am învățat că aș fi putut ajunge la Santiago doar dacă aș fi mers în ritmul meu. Mi-a luat mai mult decât celorlalți și multe porțiuni am mers singură. Dar numai respectând ritmul meu am reușit să parcurg tot drumul. De atunci, am aplicat lecția la orice lucru din viața mea.”

Croesus, regele Lidiei, hotărîse să îi atace pe perși, dar voia să consulte un oracol grec. “Ești destinat să distrugi un mare imperiu,” spuse oracolul. Fericit, Croesus declară război. După două zile de bătălie, Lidia fu invadată de perși, capitala ei distrusă, iar Croesus fu luat prizonier. Înfuriat, ceru ambasadorului grec să se întoarcă la oracol și să îi spună cât de greșită fusese previziunea sa.

“Nu, tu ești cel care a greșit,” spuse oracolul ambasadorului. “Ai distrus un mare imperiu: Lidia.”

Spune maestrul: “Limbajul semnelor este acolo, în fața noastră, pentru a ne învăța modul cel mai bun în care să ne comportăm. Dar de multe ori încercăm să distorsionăm acele semne pentru a le face să coincidă cu ceea ce am fi vrut să fie la început.”

Buscaglia povestește istoria unui al patrulea rege mag, care a văzut și el steaua strălucind pe cerul Betleemului. Dar ajungea întotdeauna în întârziere în locurile unde ar fi trebuit să fie Isus, pentru că de-a lungul drumului, săracii și nevoiașii îl opreau spre a-i cere ajutorul. După treizeci de ani în care urmase pașii lui Isus, prin Egipt, Galilea, Betania, magul ajunse la Ierusalim, dar era încă o dată în întârziere. Copilul Isus era de acum bărbat, și magul ajunsese în ziua crucificării. Regele adusese niște perle pentru a le dăruii lui Isus, dar le vînduse pe toate pe drum pentru a-i ajuta pe cei întâlniți. Rămăsese o singură perlă, dar Mîntuitorul era deja mort. “Am ratat misiunea vieții mele,” gîndi regele. Și atunci auzi o voce: “Contrar a ceea ce gîndești, ai fost cu mine toată viața. Eram gol, tu m-ai îmbrăcat. Eram flămînd, tu m-ai hrănit. Eram închis iar tu m-ai vizitat. Eu eram în fiecare sărman suflet din drumul tău. Îți mulțumesc pentru atît de multe gesturi de iubire.”

O poveste științifico-fantastică vorbește despre o societatea în care aproape toți sînt născuți pentru a îndeplini anumite funcții: tehnicieni, ingineri și mecanici. Doar puțini sînt născuți fără abilități speciale: aceștia sînt trimiși

în instituții de boli mintale, avînd în vedere că doar cei nebuni nu sînt în stare să contribuie cu nimic pentru societate. Unul din așa-zișii nebuni se revoltă. Institutul are o bibliotecă unde el încearcă să învețe tot ce e de știut despre arte și științe. Cînd simte că a învățat destul, hotărăște să fugă, dar este prins și dus într-un centru de cercetări în afara orașului.

“Bine ai venit,” spuse una din persoanele de la centru.

“Cei pe care îi admirăm cel mai mult sînt tocmai cei care au fost forțați să-și croiască singuri propriul drum. De acum înainte poți face ce vrei, pentru că datorită celor ca tine lumea poate progresa.”

Înainte de a pleca într-o lungă călătorie, omul de afaceri își salută soția. “Nu mi-ai adus niciodată un cadou care să aibă valoare,” spuse ea. “Femeie ingrata, tot ce ți-am dat m-a costat ani de muncă,” răspuse omul. “Ce pot să-ți dau mai mult?” “Ceva care să fie frumos ca mine.” Doi ani așteptă femeia cadoul ei. În sfîrșit, soțul se întoarce. “Am reușit să găsesc ceva care e la fel de frumos ca tine,” spuse. “Am plîns pentru necunoștința ta, dar am hotărît să fac cum mi-ai cerut. Tot acest timp am crezut că nu poate fi un cadou la fel de frumos ca tine, dar într-un final am găsit unul.”
Și îi întinse o oglindă.

Filozoful german F. Nietzsche a spus o dată: “Nu se merită să ne petrecem timpul discutînd despre fiecare lucru; face parte din natura umană să greșim din cînd în cînd.”

Spune maestrul: “Există persoane care insistă să fie întotdeauna corecte în fiecare detaliu. Deseori nu-și permit lor înșile să facă greșeli. Prin această atitudine realizează doar frica de a merge înainte. Frica de a face greșeli este poarta care ne închide înăuntrul castelului mediocrității. Dacă sîntem în stare să depășim acea frică, am făcut deja un pas important înspre libertatea noastră.”

Un novice îl întrebă pe părintele Nisetros, starețul mănăstirii din Sceta: “Care sînt lucrurile pe care ar trebui să le fac pentru a-l mulțumi pe Dumnezeu?”

Părintele Nisetros răspuse: “Avraam a primit pe străini și Dumnezeu a fost fericit. Ilie nu-i iubea pe străini și Dumnezeu a fost fericit. David a fost mîndru de ce făcuse și Dumnezeu a fost fericit. Consulul roman, în fața altarului, s-a rușinat de ce făcuse și Dumnezeu a fost fericit. Ioan Botezătorul a mers în deșert, și Dumnezeu a fost fericit. Iona a mers în marele oraș Ninive și Dumnezeu a fost fericit.

Întrebă-ți inima ce vrea să facă.

Atunci cînd sufletul tău este în acord cu visele tale, Dumnezeu este fericit.”

Un maestru budist călătorea cu discipolii săi, cînd observă că discutau între ei care era cel mai bun. “Am practicat meditația timp de cincisprezece ani,”

spuse unul. “Am fost milos încă de cînd am lăsat casa părinților mei,”
spuse un altul. La amiază se opriră sub un măr ca să se odihnească.
Crengile pomului atingeau pămîntul. “Cînd un pom este plin de fructe,
crengile lui se îndoiaie pînă cînd ating pămîntul. Adevăratul înțelept este
acela care este smerit. Proștii cred întotdeauna că sînt mai buni decît
ceilalți.”

Antonio Machado spune:

“Suflu după suflu, pas după pas,
Căutătorule de drum, nu există drum.
Drumul se face mergînd.
Mergînd se creează drumul.
Și dacă te uiți în urmă
Tot ce vei vedea sînt urmele
Pașilor tăi pe care într-o zi
Picioarele tale le vor parcurge din nou.
Căutătorule de Drum, nu există drum.
Drumul se face mergînd.”

La Ultima Cina, Isus i-a acuzat – cu aceeași gravitate și aceleași cuvinte –
pe doi dintre apostolii săi. Amîndoi comiseseră crimele prezise de Isus. Iuda
Iscarioteanul ascunse sentimentele sale și se condamnă singur. Și Petru
ascunse sentimentele sale, după ce renegase de trei ori tot ce crezuse. Dar
în momentul decisiv, Petru înțelese adevărata semnificație a mesajului lui
Isus. Ceru iertare și merse înainte, umilit. Ar fi putut să aleagă sinuciderea,
însă îi înfruntă pe ceilalți apostoli și trebuie să fi spus: “De acord, povestiți
greșelile mele cît va exista neamul omenesc. Dar lăsa-ți-mă să le îndrept.”
Petru a învățat că Iubirea iartă. Iuda nu a învățat nimic.

Un scriitor faimos se plimba cu un prieten cînd un băiat traversă strada în
timp ce se apropia un camion. Scriitorul, într-o fracțiune de secundă, se
aruncă înspre camion și reuși să salveze băiatul. Dar înainte ca cineva să-l
poată admira pentru actul său eroic, îi dădu băiatului o palmă peste față.
”Nu te lăsa înșelat de aparențe, băiatul meu,” spuse. “Te-am salvat ca să nu
poți fugi de problemele pe care le vei avea cînd vei fi adult.”
Spune maestrul: “uneori ne este frică să facem bine. Simțul nostru de
culpabilitate încearcă întotdeauna să ne spună – cînd acționăm cu
generozitate – că încercăm doar să îi impresionăm pe ceilalți. E greu pentru
noi să acceptăm că sîntem buni prin natură. Mascăm acțiunile noastre bune
cu ironie și indiferență, ca și cum a trăi ar fi sinonim cu slăbiciunea.”

Isus privi masa din fața lui, gîndind care ar fi cel mai bun simbol al trecerii
lui pe pămînt. Pe masă erau pepeni din Galilea și alte specii din deșertul din

sud, fructe uscate din Siria și curmale din Egipt. Trebuie să fi întins mîna spre a consacra unul, cînd, pe neașteptate își dădu seama că mesajul pe care-l aducea era destinat oamenilor din întreaga lume. Și poate, pepenii, curmalele și fructele nu existau în unele locuri ale pămîntului. Se gîndi la asta și un alt gînd îi veni în minte: în pepeni ca și în curmale sau celelalte fructe, miracolul Creației se manifestă fără nici o participare din partea omului. Astfel luă pîinea, mulțumi, o frînse, și dădu o bucată unuia din discipoli spunînd: “luați și mîncăți, voi toți, acesta este Trupul Meu.” Pentru că pîinea era pretutindeni. Și pîinea, contrar curmalelor, pepenilor și celorlalte fructe, era cel mai bun simbol al căii către Dumnezeu. Pîinea era fructul pămîntului și al muncii omului.

Jonglerul se oprește în mijlocul pieții, scoate trei portocale și începe să le rotească în aer. Lumea se adună în jurul lui și se minunează de grația și eleganța mișcărilor sale. “Așa merge și viața, mai mult sau mai puțin,” spune cineva acolo, lîngă călător. ”Avem întotdeauna cîte o portocală în fiecare mîna și una în aer. Dar cea care e în aer face diferența. A fost lansată cu abilitate și experiență dar își urmează propriul curs. La fel ca și jonglerul, lansăm un vis în lume, dar nu avem întotdeauna control asupra lui. În acel moment trebuie să știi cum să te lași în mîna Domnului – și să ceri ca, la momentul convenit, visul să-și urmeze cursul lui corect și să cadă, împlinit, în mîinile tale.”

Unul din cele mai puternice exerciții de creștere interioară este să fii atent la lucrurile pe care le facem în mod automat – ca respirația, clipirea pleoapelor, să fim atenți la lucrurile din jurul nostru. Cînd facem asta, permitem creierului nostru să lucreze cu mai multă libertate – fără interferența dorințelor noastre. Unele probleme care păreau de nerezolvat sfîrșesc prin a fi rezolvate, iar unele suferințe pe care le credeam a fi de nedepășit sfîrșesc prin a dispărea fără efort.

Spune maestrul: “Cînd trebuie să te confrunți cu o situație dificilă, încearcă să folosești această tehnică. E nevoie de puțină disciplină...dar rezultatele pot fi surprinzătoare. “

Un om venise la un tîrg ca să vîndă niște vase. O femeie se apropie și examinează marfa lui. Unele piese nu erau decorate, în timp ce altele aveau desene îngrijite. Femeia întrebă care este prețul vaselor. Spre surprinderea ei, i se spune că prețul este același. “Cum pot avea același preț și vasele colorate și cele simple?” întrebă. “Cum poate fi evaluat la fel un vas care a necesitat mai mult timp și mai multe eforturi pentru a fi realizat?” “Sînt un artist,” spune vînzătorul. “Pot vinde un vas pe care l-am făcut, nu frumusețea lui. Frumusețea este gratis.”

Călătorul stătea singur la o adunare. La un moment dat se apropie un prieten. “Trebuie să-ți vorbesc,” spuse prietenul. Călătorul văzu în asta un semn, și începu să vorbească despre ce considera el că ar fi fost important. Vorbi despre binecuvântările lui Dumnezeu, despre iubire, și despre faptul că văzuse în apropierea prietenului un semnal de la îngerul lui. Pentru că doar cu un moment înainte se simțea singur, iar acum avea companie. Amicul ascultă fără să scoată un cuvânt, mulțumi călătorului, și plecă. În loc să se simtă fericit, călătorul se simți mai singur ca niciodată. Mai târziu își dădu seama că nu acordase atenție cererii prietenului: ca el să îi vorbească. Pentru că Universul voise să se întâmple altceva în acel moment.

Trei zîne fură invitate la botezul unui prinț. Prima îi dădu posibilitatea să găsească iubirea. A doua îi dădu destui bani să poată face orice ar fi vrut. A treia îi dădu frumusețea. Dar, ca în toate poveștile, apărură o vrăjitoare. Ea era furioasă pentru că nu fusese invitată, și rosti un blestem: “Fiindcă ai deja tot, îți mai dau. Vei avea talent în tot ce vei încerca să faci.” Prințul creștea frumos, bogat și îndrăgostit. Dar nu fu niciodată în stare să atingă nici un obiectiv, pentru că era distras rapid și voia să facă imediat altceva.

Spune maestrul: “Toate drumurile duc în același loc. Dar alege calea ta, și urmează-o până la capăt. Nu încerca să parcurgi toate cărările.”

Un text anonim din secolul XVIII povestește despre un călugăr rus în căutarea unui consilier spiritual. Într-o zi i se spuse că într-un anume sat trăia un eremit care se dedica zi și noapte iertării sufletului său. Auzind asta, călugărul plecă în căutarea omului sfânt. “Vreau ca tu să mă călăuzești de-a lungul drumului sufletului meu,” spuse călugărul când îl găsi pe eremit. “Sufletul are propriul drum, iar îngerul tău te va călăuzi,” răspunse eremitul. “Roagă-te fără oprire.” “Nu știu să mă rog așa. Mă înveți?” “Dacă nu știi să te rogi fără încetare, atunci roagă-L pe Dumnezeu să te învețe să o faci.” “Nu mă înveți nimic,” spuse călugărul. “Nu e nimic care trebuie învățat, pentru că nu se poate transmite credința în același fel în care explici matematica. Acceptă misterul credinței și Universul îți se va dezvălui singur.”

Spune maestrul: “Scrie! Că e o scrisoare, un jurnal sau doar o notiță în timp ce vorbești la telefon – dar scrie! Prin scris ne apropiem de Dumnezeu și de ceilalți. Dacă vrei să înțelegi mai bine rolul tău pe lume, scrie. Încearcă să pui suflet în scris, chiar dacă nimeni nu citește cuvintele tale – sau, mai rău, chiar dacă cineva ajunge să citească ceea ce ai fi vrut să nu fie citit. Simplul fapt de a scrie ne ajută să ne organizăm gândurile și să vedem mai clar ce avem în jur. O hârtie și un creion fac miracole – alină durerea, fac visele realitate și amintesc o speranță pierdută. Cuvântul este putere.”

Călugării deșertului afirmau că era necesar să lase să acționeze mâna îngerilor. Pentru asta, uneori făceau lucruri absurde – cum ar fi să vorbească florilor sau să rîdă fără motiv. Alchimistul urmează ‘semnele lui Dumnezeu’, indicii care uneori par aproape lipsite de sens, dar care sfîrșesc întotdeauna prin a duce undeva.

Spune maestrul: ”Nu-ți fie teamă să fii considerat nebun – să faci azi ceva care este în contradicție cu toată logica pe care ai învățat-o. Acțiunea este o atitudine care este opusul comportamentului obișnuit cu care ai fost învățat. Acest lucru mic, nu are importanță cît de mic e, poate deschide poarta către o mare aventură – umană și spirituală.”

Un băiat conducea un Mercedes luxuos, cînd i se sparge o roată. În timp ce încearcă să o schimbe își dă seama că nu are cric. ‘Mda, o să mă duc la casa cea mai apropiată și o să întreb dacă nu îmi pot împrumuta unul,’ gîndește plecînd în căutare de ajutor. “Poate că persoana căreia îi voi cere ajutorul, văzînd mașina mea, îmi va cere bani ca să îmi dea cricul,” își spune. “Cu așa o mașina, și cu mine cerînd ajutor, îmi va cere pe puțin zece dolari. Poate chiar cincisprezece, pentru că știe că am nevoie de cric. Ar putea profita și să-mi ceară pînă la o sută de dolari.” Și cu cît mergea, cu atît creștea prețul. Cînd ajunse la casa cea mai apropiată și proprietarul deschise ușa, tînărul strigă: “Ești un hoț! Un cric nu merită atît de mult! Ține-ți-l sănătos !”

Care dintre noi poate spune că nu făcut niciodată la fel?

Milton Ericsson este autorul unei noi terapii care a cîștigat aprecierea multor practicanți în Statele Unite. Cînd avea doisprezece ani a contractat poliomielită. După zece luni, îl auzi pe un medic spunîndu-le părinților lui: “Fiul vostru nu va reuși să treacă noaptea.” Ericsson o auzi pe mama lui plîngînd. “Cine știe, poate dacă reușesc să trec de noaptea asta, nu o să mai sufere atît de mult,” gîndi. Și hotărî să nu doarmă pînă în zorii zilei următoare. Cînd apăru soarele, strigă mamei sale: “Hei, sînt încă viu!” Bucuria în casă a fost atît de mare încît a hotărî să înfrunte fiecare noapte, una după alta, pentru a nu-și face familia să sufere. A murit la 75 de ani în 1990, lăsînd un mare număr de cărți importante despre capacitatea imensă a omului de a depăși propriile limite.

“Sfinte părinte”, spuse un novice părintelui stareț, “sufletul meu e plin de iubire pentru întreaga lume, și inima mea poate face față oricărei tentații de la diavol. Care e pasul următor?” Părintele îi ceru discipolului să meargă cu el să viziteze o persoană bolnavă care avea nevoie de sfîntul mir. După ce au consolat familia, părintele observă o pereche de pantaloni într-un colț. “Ce e cu pantalonii aceia?” întrebă. “Sînt hainele pe care unchiul meu nu le-a îmbrăcat niciodată,” spuse un nepot. “A crezut tot timpul că va fi o

ocazie ca să-i îmbrace, dar acum au devenit inutili.” “Nu uita acei pantaloni,” spuse părintele discipolului la întoarcere. “Dacă ai comori spirituale în sufletul tău, pune-le în practică acum. Altfel ele te vor abandona.”

Misticii spun că atunci când începem drumul nostru spiritual, vrem deseori să vorbim cu Dumnezeu – și sfârșim prin a nu auzi ce are El să ne spună. Spune maestrul: “Relaxează-te un pic. Nu e ușor. Avem o nevoie naturală de a face întotdeauna lucrul corect, și credem că-l putem face lucrând fără încetare. E mult mai important să încercăm, să eșuăm, să ne ridicăm și să încercăm din nou. Dar să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne ajute. În mijlocului unui efort mare, să ne privim, să-I permitem să se arate și să ne călăuzească. Cîteodată să-I permitem și să ne țină în brațe.”

Un părinte de la mănăstirea din Sceta se întâlnește cu un tânăr care voia să urmeze calea spirituală. “Timp de un an de zile, dă bani oricui te insultă,” spuse părintele. Timp de douăsprezece luni, tânărul plăti de fiecare dată când era atacat. La sfârșitul anului se întoarce la părinte pentru a învăța care era pasul următor. “Du-te în oraș și cumpără-mi de mâncare,” spuse părintele. Nici nu plecă bine tânărul, că părintele se deghiză în cerșetor și, folosind o scurtătură pe care o cunoștea, se duse la porțile orașului. Când omul se apropie, părintele începu să-l insulte. “E minunat!” spuse omul falsului cerșetor. “Un an întreg a trebuit să plătesc pe oricine mă insulta, iar acum pot fi jignit fără să plătesc un ban.” Auzind asta, părintele își scoase masca. “Ești gata pentru pasul următor, pentru că ai învățat să rîzi în față problemelor tale,” spuse.

Călătorul mergea cu doi prieteni pe străzile New York-ului. Pe neașteptate, în mijlocul unei conversații, cei doi începură să se certe, aproape atacându-se unul pe celălalt. Mai târziu – când lucrurile se calmaseră – intrară într-un bar. Unul din ei îi ceru scuze celuilalt. “Mi-am dat seama că este foarte ușor să fii rău cu cei pe care-i cunoști,” spuse. “Dacă ai fi fost un necunoscut, m-aș fi controlat mult mai mult. Dar din moment ce sîntem prieteni – și mă cunoști mai bine ca oricine altcineva – am ajuns să fiu mult mai agresiv. Asta e natura umană.”

Poate că este natura umană. Dar trebuie să luptăm împotriva ei.

Sînt momente în care am vrea tare mult să putem fi de folos cuiva, dar nu putem face nimic. Fie pentru că circumstanțele nu ne permit să oferim ajutor, fie pentru că persoana nu e receptivă la nici o formă de exprimare a apropierii și sprijinului.

Spune maestrul:

“Iubirea este întotdeauna. Chiar și în momentele în care ne simțim inutili, putem să iubim – fără să așteptăm o recompensă, un tribut sau mulțumiri.

Dacă sîntem în stare să acționăm în acest fel, energia iubirii începe să transforme universul în jurul nostru. Când această energie apare, este întotdeauna în măsură să își îndeplinească misiunea.”

Cu cincisprezece ani în urmă, în timpul unei perioade de profundă respingere a credinței, călătorul era cu soția și un prieten la Rio de Janeiro. În timp ce beau ceva împreună, un vechi prieten cu care călătorul trăise nebunia anilor '60-'70 intră în bar. “Ce faci acum?” întrebă călătorul. “Sînt preot,” spuse prietenul. Când pleacă de acolo, călătorul arată un copil care dormea pe trotuar. “Vezi cum are Isus probleme cu lumea?” spuse el. “Bineînțeles că văd,” răspuse preotul. “A pus copilul chiar acolo în fața ta ca să fie sigur că-l vezi, ca să poți face ceva.”

Un grup de înțelepți evrei s-au întîlnit pentru a încerca să creeze cea mai mică constituție din lume. Regula adunării era ca dacă – în perioada în care unul reușea să stea în echilibru într-un picior – unul dintre ei ar fi reușit să definească legile care să guverneze omul, acela ar fi fost considerat cel mai înțelept dintre toți. “Fie ca Dumnezeu să-i pedepsească pe criminali,” spuse unul. Ceilalți fură de acord că aceasta nu era o lege ci o răzbunare. Fraza nu a fost acceptată. În acel punct, rabinul Hillel se alătură grupului. Așezîndu-se într-un picior spuse: “Nu face celorlalți ce nu vrei să ți se facă ție. Aceasta e Legea. Restul sînt judecăți.”

Astfel rabinul Hillel fu considerat cel mai înțelept dintre ei.

Scriitorul George Bernard Shaw observă un bloc de piatră enorm în salonul unui prieten, sculptorul J. Epstein. “Ce intenționezi să faci?” întrebă Shaw. “Încă nu știu. Mă gîndesc,” răspuse Epstein. Shaw era surprins: ”Asta înseamnă că tu îți planifici inspirația? Nu crezi că un artist ar trebui să fie liber să-și schimbe propriile idei cînd vrea?” “Asta funcționează doar atunci cînd – după ce ți-ai schimbat ideea – tot ce trebuie să faci este să modifici o foaie care cîntărește douăzeci de grame. Dar cînd te găsești în fața a patru tone, trebuie să gîndești altfel “, spuse Epstein. Spune maestrul: “Fiecare dintre noi știe modul cel mai bun pentru a-și face propria muncă. Doar acela care se confruntă cu propriile obiective știe ce probleme implică.”

Fratele Ioan se gîndea: “ am nevoie să fiu precum îngerii. Nu fac altceva decît să contemple slava lui Dumnezeu.” În noaptea aceea lăsă mănăstirea și se duse în deșert. După o săptămînă se întoarse la mănăstire. Fratele care făcea de pază auzi bătînd la poartă și întrebă cine era. “Sînt fratele Ioan. Sînt flămînd.” “Nu se poate. Fratele Ioan este în deșert. Se transformă într-un înger. Nu mai simte foame, nu mai trebuie să muncească pentru a se întreține.” “Iartă orgoliul meu,” spuse fratele Ioan. “Îngerii sînt milostivi cu

oamenii. Asta e munca lor, ăsta e motivul pentru care contemplă gloria lui Dumnezeu. Eu pot contempla aceeași slavă făcându-mi munca de zi cu zi.” După aceste cuvinte de umilință fratele îi deschise poarta.

Dintre toate armele puternice de distrugere pe care omul a fost în stare să le inventeze, cel mai teribil – și cel mai laș – este cuvântul. Pumnii și armele de foc măcar lasă sânge. Bombele distrug casele și străzile. Otrăvurile pot fi descoperite.

Spune maestrul: “Cuvântul poate distruge fără să lase urme. Copiii sînt condiționați ani de-a rîndul de părinții lor, bărbații sînt criticați fără milă, femeile sînt masacrate sistematic de cuvintele soților lor. Credincioșii sînt ținuți departe de religie de aceia care se cred interpreții glasului lui Dumnezeu. Verifică dacă ceilalți se folosesc de această armă împotriva ta. Și împiedică-i să continue.”

O legendă a deșertului povestește istoria unui om care voia să meargă într-o altă oază și începu să își încarce camila. Puse paturile, ustensilele pentru gătit, hainele lui – și animalul suportă toată greutatea. Cînd să plece omul își aminti de o superbă pană albastră pe care i-o dăruise tatăl lui. O găsi și o puse pe crupa cămilei. Cu asta, animalul făcu colaps și muri. “Cămila mea nu a putut suporta greutatea unei pene,” trebuie să fi gîndit omul. De multe ori gîndim la fel despre ceilalți – fără să înțelegem că micile noastre glume pot fi picăturile care fac să dea pe dinafară cupa suferinței.

“Uneori lumea se obișnuiește cu ce vede în filme și uită istoria adevărată,” spuse omul călătorului. “Îți amintești filmul ‘Cele zece porunci?’”
“Bineînțeles. Moise – Charlton Heston – ridică toiagul său, apele se despărțiră și astfel poporul lui Israel putu să traverseze Marea Roșie.” “În Biblie nu e scris așa,” spuse persoana. “Atunci Dumnezeu îi porunci lui Moise: ‘Spune fiilor lui Israel să meargă.’ Și doar după ce au început să se miște, Moise a înălțat toiagul și s-au despărțit apele. Pentru că doar curajul de a parcurge un drum face ca drumul să se dezvăluie.”

Acestea au fost scrise de violoncelistul Pablo Casals: “Renasc mereu. Fiecare dimineață este un moment în care încep viața din nou. Cu optzeci de ani în urmă am început prima mea zi în același fel – dar nu înseamnă că este o rutină. Este esențial pentru fericirea mea. Mă trezesc și merg la pian să cînt două preludii și o fugă de Bach. Aceste bucăți funcționează ca o binecuvîntare în casa mea. Dar această practică este și un mod de a restabili contactul cu misterul vieții și cu miracolul de a fi o ființă umană. Chiar dacă o fac de optzeci de ani, muzica nu e niciodată aceeași – mă învață întotdeauna ceva nou, fantastic, incredibil.”

Spune maestrul: “Pe de-o parte știm că este importantă căutarea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, viața creează o distanță clară între El și noi. Ne simțim ignorați de Divinitate, sau sîntem preocupați de problemele noastre cotidiene. Asta creează un sentiment de culpabilitate: fie că renunțăm la viață într-un fel din cauza lui Dumnezeu, fie că simțim că renunțăm prea mult la Dumnezeu din cauza vieții. Acest conflict este aparent: Dumnezeu este în viață și viața este în Dumnezeu. Fiecare trebuie să fie atent la asta pentru a putea înțelege destinul mai bine. Dacă sîntem în stare să pătrundem în sfînta armonie a cotidianului nostru, vom fi întotdeauna pe drumul cel bun și ne vom îndeplini obiectivele.”

Fraza este a lui Pablo Picasso: “Dumnezeu este un artist. El a inventat girafa, elefantul și furnica. De fapt, nu a căutat niciodată un stil – El a făcut pur și simplu ce a vrut.”

Spune maestrul: “Cînd apucăm calea noastră, ne cuprinde o mare teamă. Ne simțim obligați să facem bine fiecare lucru. Dar, din moment ce avem o singură viață de trăit, cine a spus că trebuie să păstrăm standardul ‘totul corect?’ Dumnezeu a creat girafa, elefantul și furnica – de ce trebuie să urmăm un standard. Un standard folosește doar pentru a ne arăta cum definesc alții realitatea lor. Deseori admirăm modelele altora, și de multe ori putem evita greșelile comise de alții. Dar pentru a trăi bine, doar noi știm cum. “

Niște evrei devotați se rugau într-o sinagogă cînd, în timpul rugăciunii, auziră vocea unui copil care spune: “A, B, C, D.” Încercau să se concentreze asupra scripturilor, dar vocea repeta, “ A, B, C, D.” Întrerupseră slujba și, privind în jur, văzură un băiețel care continua cu aceeași intonație. Rabinul vorbi cu băiatul: “De ce faci așa?” “Pentru că nu cunosc versurile sfînte,” răspuse băiatul. “Așa, speram că recitînd alfabetul, Dumnezeu va folosi literele pentru a forma cuvintele potrivite.” “Îți mulțumesc pentru lecția aceasta,” spuse rabinul. “ Și fie ca eu să pot dărui lui Dumnezeu fiecare zi a mea pe pămînt în același fel în care tu I-ai dărui literele tale.”

Spune maestrul: “Duhul lui Dumnezeu prezent în noi poate fi descris ca un ecran de cinema. Pe ecran se întîmplă diverse situații – oamenii se iubesc, se despart, comorile sînt regăsite și țări îndepărtate sînt descoperite. Nu are importanță ce film este proiectat. Ecranul este întotdeauna același. Nu e important de curg lacrimi sau sînge – pentru că nimic nu poate păta puritatea ecranului. La fel ca și ecranul, Dumnezeu este acolo – dincolo de toate agoniile și extazul fiecăruia dintre noi. Le vom vedea pe toate cînd filmul nostru se va sfîrși.”

Un arcaș mergea prin pădure în apropierea unei mănăstiri Hindu cunoscută pentru severitatea învățăturilor sale, când văzu călugării în grădină, care beau și se distrau. “Cît sînt de cinici cei plecați în căutarea drumului înspre Dumnezeu,” spuse arcașul cu voce tare. “Spun că disciplina este importantă, dar acolo se îmbată!” “Dacă ai trage o sută de săgeți una după alta, ce s-ar întîmpla cu arcul tău?” întrebă cel mai bătrîn dintre călugări. “Arcul meu s-ar rupe,” răspuse arcașul. “Dacă se depășesc propriile limite, propria voință se slăbește. Cine nu reușește să echilibreze munca și odihna își pierde entuziasmul și nu poate ajunge departe.”

Un rege trimise un mesager într-o țară îndepărtată, cu un acord de pace care urma să fie semnat. Vrînd să profite de călătorie, mesagerul își informă cîțiva prieteni care aveau afaceri importante în acea țară. Ei îi cerură să amîne, și – pentru că urma să fie semnat un acord de pace – scriseră noi ordine, și schimbară strategia lor de afaceri. Cînd într-un final mesagerul plecă, era deja prea tîrziu pentru a duce acordul; izbucni războiul, distrugînd planurile regelui și afacerile oamenilor care întîrziaseră plecarea mesagerului.

Spune maestrul: “Este un singur lucru important în viața – să trăim propriul destin personal – misiunea care ne-a fost încredințată. Dar deseori sfîrșim prin a ne încărca cu preocupări inutile care apoi distrug visul nostru.”

Călătorul era în portul Sydney, privind podul care leagă cele două părți ale orașului, cînd un australian se apropie și îi ceru să-i citească un anunț din ziar. “Literalele sînt prea mici,” spuse. “Am lăsat ochelarii acasă și nu reușesc să citesc.” Nici călătorul nu are la el ochelarii de citit, și se scuză în fața omului. ”Mda, cred că trebuie să-mi iau gîndul de la anunț,” și, vrînd să continue conversația, spune: “Nu sîntem doar noi doi. Și vederea lui Dumnezeu este încețoșată. Nu pentru că ar fi bătrîn, ci pentru că El așa vrea. Atunci cînd cineva lîngă El comite o greșeală, El îl poate vedea foarte clar. Nevrînd să fie injust, iartă greșeala.” “Și ce crezi despre ‘faptele bune?’” întrebă călătorul. “Mda, Dumnezeu nu își lasă niciodată ochelarii acasă,” răspunde australianul rîzînd în timp ce se îndepărtează.

“Există ceva mai important decît rugăciunea?” întrebă discipolul pe maestrul său. Maestrul îi spuse să mearga la un tufiș din apropiere și să taie o ramură. Discipolul ascultă. “E încă viu tufișul?” întrebă maestrul. “Viu ca înainte,” răspuse discipolul. “Acum mergi și taie-i rădăcinile,” spuse maestrul. “Dacă o să o fac, tufișul va muri,” spuse discipolul. “Rugăciunile sînt ramurile unui copac ale cărei rădăcini sînt credința,” spuse maestrul. “Așadar poate fi credință fără rugăciune. Dar nu poate exista rugăciune fără credință.”

Sfânta Teresa de Avila spune: “Aminteste-ți: Domnul ne-a invitat pe noi toți, și – din moment ce El este adevăr pur – nu ne putem îndoi de invitația sa. El a spus: ‘ Să vină la mine toți cei însetați și eu le voi da să bea.’ Dacă invitația nu ar fi fost pentru fiecare din noi, Domnul ar fi spus: ‘Să vină la mine toți cei care își doresc, pentru că nu aveți nimic de pierdut. Dar voi da să bea doar aceluia care sînt pregătiți.’ El nu pune condiții. E de ajuns să mergă și să dorească, și toți vor primi Apa Vieții și a Iubirii Sale.”

Călugării Zen, cînd vor să mediteze, se așează în fața unei stînci și spun:
“Acum voi aștepta ca această stîncă să crească un pic.”

Spune maestrul: “ Fiecare lucru din jurul nostru este în continuă schimbare. În fiecare zi soarele strălucește peste o lume nouă. Ceea ce numim rutină este o zi plină de noi propuneri și oportunități. Dar noi nu percepem că fiecare zi e diferită de celelalte. Astăzi, undeva, o comoară te așteaptă. Poate fi un zîmbet, poate fi o mare victorie – nu are importanță. Nimic nu e plictisitor, pentru că totul se schimbă constant. Plictiseala nu face parte din lume.

Poetul T.S. Eliot scrisa: “Mergi pe multe străzi, întoarce-te acasă la tine și privește fiecare lucru ca și cum ar fi prima dată.”
